

ĐỨC CHÚA TRỜI LÀ ĐÁNG GIÀU LÒNG THƯƠNG XÓT

Mời anh chị em ngồi. Tôi đã...hay lâu lắm rồi, mới được đến thăm và gặp lại Anh Moore và tất cả họ ở đây trên bục giảng, những người bạn mà tôi đã biết trong nhiều năm. Chắc chắn là một đặc ân để nhìn thấy họ ở đây tối nay. Tôi cảm thấy thật nhỏ bé khi đứng đây và nói chuyện với những nhà thần học sau lưng tôi, và có thể họ sẽ chỉnh sửa tôi khi tôi sai. Tôi mong vậy.

² Tối nay chúng ta rất vui mừng vì sự có mặt của một người nào đó ở đây, Chị Rose. Chúng tôi đã đi xuống...Hôm nay, tôi cùng với Anh Shores và phụ tá của anh, dùng một bữa trưa nhỏ. Và trên đường đi, Anh Williams nói rằng Chị Rose bị ốm nặng. Và chúng tôi đi vào để gặp chị ấy một lát, quỳ xuống. Và chị ấy bị sốt cao, và ốm nặng. Chỉ một vài lời cầu nguyện, và Chúa đã phán với chúng tôi, và phán, “Cô ấy sẽ được chữa lành.” Phán, “Cô ấy sẽ ở đó vào tối mai,” họ nói. Và chị ấy ở đây tối nay, ngồi ngay tại đây. Đúng thế.

³ Chị Rose, mời đứng lên một lát, để họ...Chúng ta tạ ơn Chúa. Chị ấy đã nằm liệt giường. Chị ấy nói, “Ma—ma quý cứ đánh tôi từ mọi thứ. Tôi đã vượt qua để đến đây và đã bị suy sụp tinh thần với điều này,” hầu như bệnh về cổ họng, và vân vân. Nhưng Chúa đã đưa chị ấy vượt qua, vì vậy chúng ta rất vui. Cảm ơn Chúa kính yêu!

⁴ Bây giờ chúng ta đã có những khoảng thời gian tuyệt vời. Và tối mai, bây giờ, chúng ta đi đến—Ramada. Và đừng quên bây giờ, sẽ không ở đây vào tối mai, nó sẽ ở Ramada. Và hội đồng bắt đầu vào tối mốt. Phải chịu đựng tôi thêm một đêm nữa, các bạn biết đấy.

⁵ Vì vậy tối qua tôi—tôi đã nói quá giờ, hầu như tôi tự hứa rằng, lần đầu tiên trong năm, rằng tôi sẽ giảm chúng những Sứ điệp xuống từ ba hoặc bốn, năm giờ, có thể còn khoảng ba mươi hoặc bốn mươi phút. Và như tôi đã nói với các bạn tối qua, vợ tôi

đã phê bình tôi vào Chúa nhật, nói rằng, “Anh đã làm thật tốt.” Vì thế—vì thế nên, tất nhiên, tôi phải đến đây và làm hỏng nó tối qua, đây. Nhưng tôi đã có năm mươi lăm phút, thay vì ba mươi phút, tối qua.

6 Trên đường đến đây, tối nay, Billy đã hỏi, “Bố định giảng về điều gì?”

7 Tôi nói, “Ồ, bố đã có ghi chú vài điều viết ra đây, và một số đoạn Kinh Thánh. Bố không biết, một số đoạn, bốn hoặc năm Sứ điệp khác nhau.” Tôi nói, “Bố cảm thấy khi đến đó, thì mới biết được.”

8 Nói, “Bố đã hứa cầu nguyện cho tất cả những người đau.”

Tôi nói, “Vâng, thưa ngài. Anh có bao nhiêu thẻ cầu nguyện?”

Nói, “Hai trăm.”

Tôi nói, “Tốt hơn là bố nên bắt đầu với chúng, tối nay.”

9 Và cậu ấy nói, “VẬY thì nhớ, bố chỉ được nói mười lăm phút thôi.” Nói, “Tối qua bố đã lấy luôn giờ nghỉ giải lao đấy.” Chúng ta sẽ phải vội, phải không?

10 Chà, chúng ta hứa với quý vị là chúng ta sẽ cầu nguyện cho người nào có thể trước, và chúng ta—chúng ta bắt buộc phải giữ lời hứa, dĩ nhiên. Chúng ta không thể đi từ đầu đến cuối hàng, cũng không thể gọi riêng từng cá nhân ra để cầu nguyện, từ trong khán thính giả. Mặc dù Đức Thánh Linh sẽ ban nó cho tôi, tôi—tôi chỉ không thể đứng để làm điều đó. Nó chỉ là quá nhiều đối với tôi. Và, nhưng tất cả chúng ta đều quen thuộc với những điều đó. Chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời. Điều đó không có nghĩa điều đó chữa lành. Mà điều đó chỉ là xây dựng đức tin để chúng ta biết rằng—rằng chúng ta ở trong sự Hiện diện của Ngài.

11 Và chúng ta sẽ, tối nay, để cầu nguyện cho tất cả những người đau đó, mỗi người trong số họ có những thẻ cầu nguyện đó, để được cầu nguyện cho. Và rồi tối mai, qua ở Ramada, chúng ta sẽ cố gắng phân phát thêm một số nữa và bắt đầu cầu nguyện cho họ ở bên đó, vì tôi vẫn còn tối mai. Và tôi nghĩ tôi có một đêm hội đồng, cũng có thể là một buổi điểm tâm. Điều này còn tùy thuộc sự việc xảy ra thế nào.

12 Có một số, một trong các diễn giả không bao giờ xuất hiện; nói đúng hơn là chưa, tôi không nghĩ vậy. Anh Humburg, hay đó là...[Một anh em nói, “Amburgy.”—Bt.] Amburgy, Amburgy, Kash Amburgy. Vì vậy tôi—tôi hiểu sai hết rồi, đó là cái tên tiếng Đức đó. Tôi—tôi đoán đó là tiếng Đức. Cho nên tôi có thể phải gọi tên tắc, như chúng ta thường làm vậy, xin lỗi vì cách diễn tả kiểu gọi tên như thế, đối với anh ấy.

13 Vì vậy chúng ta đang có thì giờ tuyệt diệu trong Chúa, mặc dầu. Với tất cả quý vị, nếu có một vài khách lạ ở đây tối nay, chúng ta rất vui mừng vì sự có mặt của các bạn, và tin rằng Chúa sẽ ban phước cho các bạn. Tôi cầu nguyện rằng sẽ không có bất kỳ người đau nào trong tòa nhà khi chúng ta rời đi tối nay, rằng Chúa của chúng ta sẽ ngự xuống trong quyền năng vĩ đại của Ngài và sẽ chữa lành tất cả những ai bệnh tật và đau khổ.

14 Cách đây một thời gian, tôi đã từng mời các cá nhân tham gia các cuộc phỏng vấn đặc biệt, một số trường hợp khó khăn mà chúng tôi không thể vượt qua. Rồi số người bệnh tăng nhanh, cho đến nỗi phải, Chúa giữ lại sự chữa lành, cho đến khi chúng tôi có ba trăm hay bốn trăm người chờ đợi, và vì vậy họ cảm thấy tổn thương tình cảm bởi vì họ sẽ chờ. Có thể, trong khoảng thời gian đó, các bạn sẽ phải đợi có thể một hoặc hai năm, vì vậy để đi vào hàng người đó, hãy xem, cứ ở ngay giữa các buổi nhóm, để đưa họ vào cuộc phỏng vấn. Và chúng ta chỉ ngồi và chờ đợi Chúa cho đến khi Ngài nói cho chúng tôi biết thật chính xác trường hợp đó.

15 Không còn nghi ngờ gì nữa, có những người đang ngồi ở đây tối nay đã được phỏng vấn đặc biệt. Có không? Xin chúng ta hãy giơ tay lên. Chờ đợi phỏng vấn đặc biệt. Vâng, ngồi ở đó, vì vậy, và biết điều đó là đúng. Chúng ta chỉ chờ xem Chúa sẽ nói gì, trường hợp đó như thế nào...Và sau đó tôi đã phải dừng điều đó ở đây một thời gian trước đây. Tôi đã nói với Billy rằng chúng tôi không thể có bất kỳ cuộc phỏng vấn riêng nào nữa.

16 Đây, tôi—tôi—tôi vừa qua tuổi hai mươi lăm, mới đây, lần thứ hai, và đang bước vào lần thứ ba. Và vì vậy khi bạn lớn hơn một chút, tại sao, bạn không, bạn...bằng cách nào đó bạn không thể theo kịp như trước đây. Các bước của bạn rút ngắn. Và—và,

đĩ nhiên, Anh Moore chưa biết gì về điều đó. Anh ấy...Tôi nghĩ chúng ta về mặt nào đó cùng độ tuổi.

¹⁷ Nhưng thời gian đã trôi qua nhanh từ khi anh và tôi, và Anh Brown đến đây lần đầu, với Anh Outlaw và Anh Garcia, và Anh Fuller. Tôi tự hỏi liệu họ có ở đây tới nay không? Anh Garcia, Anh Fuller, Anh Outlaw, họ có ở đây không? Hãy giơ tay lên nếu các anh đang có mặt. Vâng, đó là Anh Fuller, tôi tin thế, nếu tôi không nhầm. Anh Outlaw ở trên đây. Anh Garcia, tôi—tôi tin rằng anh ấy đã rời Phoenix. Tôi nghĩ điều đó đúng. Anh ấy—anh ấy rời Phoenix, và anh ấy đến California. Chà, đó chắc chắn là những ngày trọng đại, và tôi vẫn tin vào cùng một Sự điệp mà tôi đã có lúc đó, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Tôi đoán đó là về...Chà, Becky là một đứa trẻ. Đó là khoảng mười chín năm.

¹⁸ Và bây giờ cô ấy là một cô gái lớn, già, mập, xấu ngời ở đâu đó ngoài kia, mười chín tuổi. Con đang ở đâu vậy, Becky? Nay, cô ấy sẽ tìm tôi vì điều đó. Tôi nhớ đã bế cô ấy trên cánh tay mình. Tôi chắc chắn có một công việc làm tới hôm đó.

¹⁹ Còn nhớ một đêm tại nhà thờ của Anh Garcia, cô ấy là một cô gái nhỏ. Và tôi nói, “Chúng ta có một hội đồng quốc tế tới nay.” Tôi nói, “Tôi đang nói với người Tây Ban Nha.” Và tôi nói, “Vợ tôi ở đây là người Đức.” Tôi nói, “Tôi là một người Ái Nhĩ Lan.” Và tôi nói, “Và cô bé của tôi là người Ấn Độ,” và đó là Becky.

²⁰ Vì vậy khi tôi đi ra cửa sau, có một cô bé người Mexico ở ngoài đó, nói, “Anh Branham!”

Nói, “Vâng, cháu à, cháu cần gì?”

Nói, “Ông không nghĩ gì đến em bé của ông hơi xanh xao, em bé Ấn Độ đó?” Cô bé là người có mái tóc vàng hoe, anh em biết đấy.

Và tôi nói, “Chỉ là một người Ấn Độ trong hành động.”

²¹ Ồ, chúng ta rất biết ơn, điều đó, được ở đây một lần nữa tới nay. Bây giờ trước khi chúng ta đến gần Lời, chúng ta hãy đến gần Ngài, vì Ngài là Lời. Khi Lời được biểu lộ, đó là Ngài ở trong các bạn.

22 Như chúng ta đã có tối hôm qua về *Hạt Giống Phân Rã*, các bạn có đánh giá cao điều đó không, Chúa phước hạnh? Tôi—tôi chắc chắn đánh giá cao việc mang Sứ điệp đến cho các bạn. Và chúng ta thấy hạt giống là gì.

23 Bây giờ có một yêu cầu đặc biệt tối nay, chỉ là điều gì đó đặc biệt không? Có thể một số trong các bạn sẽ có mặt trong hàng người cầu nguyện này, nói rằng, “Lạy Chúa, xin thương xót. Khi con đến để được cầu nguyện cho, xin cho đức tin con dấy lên đáp ứng các điều kiện.” Và—và có lẽ ai đó đã có một người thân yêu, bị đau, và điều gì đó. Mời quý vị giơ tay lên để Đức Chúa Trời sẽ nhìn xuống và phán...Bây giờ nếu điều đó...Quý vị không biết bằng cách nào mà làm cho tôi cảm thấy nhìn ở đó. Cứ nhìn xem nhu cầu ở đây! Thưa các anh em mục sư truyền đạo, cứ nhìn điều đó. Thấy không? Bây giờ, nếu điều đó khiến tôi cảm thấy như vậy, thì điều đó có liên quan gì đến Cha của chúng ta? Chắc chắn.

Bây giờ chúng ta hãy cầu nguyện.

24 Lạy Chúa Jêsus yêu dấu, chúng con đến trước Ngôi thương xót lớn của Ngài, qua Danh có đủ mọi sự này. “Vì chẳng có Danh nào khác được ban cho giữa loài người để nhờ đó chúng ta phải được cứu, ngoài Danh Chúa Jêsus này.” Và chúng con đang đến trong Danh Ngài. Và chúng con cầu nguyện, lạy Cha Thiên thượng, rằng Ngài sẽ tiếp nhận chúng con, tối nay, như con cái đang tin của Ngài. Và tha thứ cho sự vô tín của chúng con, Chúa ôi. Xin giúp đỡ tối nay, để có thể tối nay chúng con sẽ hoàn toàn tin mọi Lời của Đức Chúa Trời tối nay, cho tất cả những thứ mà chúng con cần.

25 Chúa biết điều gì dưới những cánh tay đau yếu này được giơ lên; có bệnh tật, một số có thể là rắc rối trong gia đình, một số trong họ là rắc rối về tài chính, một số trong họ mệt mỏi, có thể một số sa ngã, tội nhân nào đó. Dù bất cứ nhu cầu là gì, Chúa thừa khả năng đối mặt bất cứ kẻ thù nào. Vì vậy chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, rằng—rằng tối nay, rằng chúng ta sẽ nhận ra rằng kẻ thù của chúng con, tất cả mọi người, đã bị đánh bại, thậm chí cho đến chết. Và rằng chúng con còn hơn cả những người chiến thắng trong Ngài là Đấng—Đấng đã yêu thương chúng con

và phó chính mình Ngài vì chúng con, đã rửa sạch chúng con bằng huyết của Ngài.

²⁶ Chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, rằng mọi sự vô tín, mọi nghi ngờ, mọi bối rối, mọi điều không giống như Chúa, sẽ chạy trốn khỏi chúng con đêm nay, để Đức Thánh Linh có quyền ưu tiên trong lòng chúng con. Xin Ngài phán với chúng con một cách màu nhiệm. Xin Ngài phán với chúng con trong Quyền năng của Ngài. Cầu xin Ngài làm sống lại những ai đang—đang chết thuộc linh, mang lại sức khỏe cho những ai đau yếu và bệnh tật, nhắc lên những đầu gối yếu đuối, những cánh tay mỗi một đang rủ xuống. Và xin cho có một thời gian vui mừng.

²⁷ Xin cho nó tuôn đổ ra tối nay, Chúa ôi, để chúng con rời nơi này đến Khách sạn Ramada, và bắt đầu một trong những hội nghị lớn nhất từ trước đến nay được tổ chức ở thành phố này. Chúa ôi, trong khi chúng con nhóm nhau lại và cầu nguyện! Chúa phán, “Nếu các người nhơn Danh Ta, nhóm nhau lại cầu xin điều chi, thì từ trên Trời Ta sẽ nghe.” Đức Chúa Trời ôi, chúng con cầu nguyện rằng điều này cũng sẽ xảy ra như vậy, tối nay.

²⁸ Bây giờ, thưa Cha, khi chúng con đọc Lời, không ai có thể giải thích Nó ngoài Cha, Cha là đấng thông giải của Chính Ngài, và chúng con cầu xin Cha sẽ thông giải cho chúng con những điều mà chúng con đọc tối nay. Vì chúng con cầu xin nhơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁹ Bây giờ nếu nhiều người trong các bạn chỉ muốn đánh dấu những câu Kinh Thánh mà một mục sư đọc. Và tôi muốn các bạn, tối nay, nếu các bạn muốn, hãy lật tới sách Ê-phê-sô.

³⁰ Và tôi đã nói vào Chúa nhật tuần trước về Ê-phê-sô, làm thế nào mà Sách Giô-suê là Ê-phê-sô của Cựu Ước, và nó là Sách cứu chuộc như thế nào.

³¹ Và sự chuộc tội có hai phần khác nhau: “ra khỏi” và “bước vào.” Trước tiên, các bạn phải ra khỏi. Một số người muốn mang cả thế giới vào với họ; nhưng anh em phải ra khỏi thế gian, để bước vào Đấng Christ. Anh em phải ra khỏi sự không tin, để bước vào đức tin. Không thể là một việc trong cách của anh em. Để thực sự có niềm tin chân chính, anh em phải tuyệt đối bỏ lại

mọi điều trái ngược với Lời Đức Chúa Trời, sau lưng, để bước vào đức tin.

32 Và đó là Sách Ê-phê-sô của Cự Ước, Giô-suê. Ở đó, Môi-se đại diện cho luật pháp, không thể cứu được một ai; nhưng ân điển có thể, và ở đây *Giô-suê* có nghĩa giống như Chúa Jêsus, “Giê-hô-va đáng cứu rỗi.”

33 Và bây giờ thì, chúng ta thấy rằng chúng ta đã đến một Ê-phê-sô khác, một Ê-phê-sô khác bây giờ. Ở đó, mà, trong những giáo phái tri thức của chúng ta và vân vân, và tất cả các chương trình giáo dục của chúng ta đã đi đến—đó là Giô-đanh của—của nó, thì chúng ta phải có một—một Ê-phê-sô nữa. Chúng ta phải có sự xuất hành, để “ra khỏi” và để “bước vào,” cho Sự Cất Lên.

34 Bây giờ chúng ta sẽ đọc chương 2 của Ê-phê-sô tối nay. Tôi chỉ đọc để anh chị em dò theo từng—từng chỗ, hay lật ra chương đó.

Anh em, còn anh em ngài đã khiến sống lại, là người đã chết vì lầm lạc và tội lỗi mình:

Đều là những sự anh em xưa đã học đòi theo thói quen đời này, vâng phục vua cầm quyền chốn không trung, tức là thần hiện đương hành động trong các con bạn nghịch:

Chúng ta hết thấy đều ở trong số ấy, những cuộc trò chuyện của chúng ta trước kia sống theo tư dục xác thịt mình, làm trọn sự ham mê của xác thịt và ý tưởng chúng ta; tự nhiên làm con của sự thanh nộ, cũng như mọi người khác.

Nhưng Đức Chúa Trời, là đấng giàu lòng thương xót, vì có lòng yêu thương lớn mà Ngài yêu chúng ta,

Ngay cả đang khi chúng ta chết vì tội mình, thì Ngài làm cho chúng ta sống với Ngài, hoặc, làm cho chúng ta sống lại với Đấng Christ, (bởi ân điển mà anh em được cứu;)

35 Tôi muốn lấy chủ đề từ đoạn này, hay phần của câu, “nhưng Đức Chúa Trời,” *Đức Chúa Trời Là Đấng Giàu Lòng Thương Xót.*

36 Tôi muốn anh em chú ý ở đây đến một vị tiên tri, đúng hơn là, sứ đồ, Phao-lô, người—người mà, làm thế nào ông đã nhắc nhở về điều này, cách mà, “Còn anh em Ngài đã khiến sống lại,

là người trước kia đã từng chết. Còn anh em Ngài đã khiến sống lại, là người đã từng chết, chết trong tội lỗi và vi phạm; bước đi theo những việc của thế gian này, ham muốn của xác thịt, và làm thỏa mãn của tâm trí. Có...”

³⁷ Điều gì đã khiến điều này thay đổi, anh em hiểu không? Và điều gì khiến nó, “từ một lần đã chết,” mà sống lại? *Quicken* nghĩa là “làm sống lại.” Có một sự thay đổi, từ sự chết qua Sự sống. Không có điều gì khác, không có điều gì khác có thể xảy ra với bất kỳ người nào, thật tuyệt vời, như để thay đổi người đó từ sự chết sang Sự sống. Một người, nếu người ấy đang chết, về thể chất, và có thể được chữa lành về thân thể, đó là điều vĩ đại, nhưng không có gì vĩ đại bằng khi anh ta chết về mặt thuộc linh và Đức Chúa Trời đã làm cho người đó sống lại với Sự sống.

³⁸ “Anh em, trong quá khứ, đã chết.” Anh em đã chết. Thậm chí nhiều người ở đây tối nay, một lần, có thể nhìn lại và biết rằng anh em đã chết. Nhưng bây giờ tại sao anh em không chết đêm nay, như anh em đã từng có? Anh em xứng đáng bị như thế, vì anh em là tội nhân, “nhưng Đức Chúa Trời là Đấng giàu lòng thương xót.” Đó là—đó là sự việc, “Đức Chúa Trời là Đấng giàu có.” Tất cả những điều mà chúng ta đã có, “nhưng Đức Chúa Trời”! Điều đó đã tạo ra sự thay đổi ngay tại đó, “Đức Chúa Trời là Đấng giàu lòng thương xót”!

³⁹ Ồ, tôi rất vui vì điều đó, vì Ngài giàu lòng thương xót. Nếu Ngài chỉ giàu có về tiền bạc, nếu Ngài chỉ giàu có về vật chất, mà chính Ngài là vậy, nhưng điều vĩ đại nhất là giàu lòng thương xót. Ồ, thật là một từ tuyệt vời, chúng ta đã từng chết một lần như thế nào.

⁴⁰ Và đêm nọ chúng ta đã nói về hạt giống phải chết như thế nào. Và mọi thứ xung quanh mầm sống đó không chỉ chết, mà còn thối rữa. Nếu nó không thối rữa, nó không thể sống. Và *thối rữa* là, “hoàn toàn biến mất; nó đã xong rồi.” Và cho đến khi tư tưởng, suy nghĩ riêng tư của chúng ta và ý tưởng riêng của chúng ta hoàn toàn biến mất và nó thối rữa khỏi chúng ta, thì mầm sự sống mới có thể sống lại.

⁴¹ Bây giờ—bây giờ chúng ta có thể, tôi có thể đưa vào đây một chút sự dạy dỗ, rằng tôi không...Nếu các bạn không tin điều đó,

được lắm. Điều đó thật ổn thôi. Tôi tin điều đó. Tôi tin rằng—rằng một người, khi một người được sinh ra trong thế gian này, rằng khi anh em còn là một em bé, được sanh ra trong thế gian, anh em không thể được ở đây mà không có sự biết trước của Đức Chúa Trời, vì Ngài là vô hạn và Ngài biết mọi sự. Và khi em bé đó được sinh ra trong thế gian, có điều gì đó trong đứa bé ấy. Nếu nó sẽ có Sự sống, thì có một chút gì đó trong đó, trong đứa trẻ đó lúc ấy, mà nó đến, sớm hay muộn. Hạt giống nhỏ bé đó ở trong nó. Vậy thì anh em sẽ lấy...Kinh Thánh tuyên bố điều đó rõ ràng.

42 Bây giờ nếu anh em có Sự sống Đời đời tối nay, nếu chúng ta có Sự sống Đời đời, thì chúng ta luôn luôn là vậy, bởi vì chỉ có một dạng duy nhất của Sự sống Đời đời. Chúng ta luôn như vậy. Và lý do chúng ta là, bởi vì chúng ta là một phần của Đức Chúa Trời. Và Đức Chúa Trời là điều duy nhất mà là Đời đời.

43 Và giống như Mên-chi-xê-đéc đã nhận phần mười của Áp-ra-ham, và nó đã được chia cho cháu chắt ông, Lê-vi, người tuy còn trong lòng của Áp-ra-ham; đã nộp phần mười, vì ông vẫn ở còn ở trong lòng của Áp-ra-ham khi ông gặp Mên-chi-xê-đéc. Tôi muốn nhấn mạnh về điều đó tại nơi khác, một buổi sáng. *Mên-chi-xê-đéc Ngày Là Ai?* Bây giờ để ý điều đó. Quay trở lại, Đức Chúa Trời biết cậu bé này đang đi xuống. Ngài đã biết hết mọi sự.

44 Vậy thì chúng ta là một phần của Đức Chúa Trời. Ngài luôn luôn vậy. Anh em không nhớ điều đó, vì anh em chỉ là một thuộc tính của Đức Chúa Trời. Anh em đã có chỉ trong tư tưởng Ngài. Ngay chính tên anh em, nếu nó đã từng có trong Sách Sự Sống, nó đã được đặt ở đó trước khi sáng thế. Ngài đã biết anh em là gì.

45 Tôi chỉ muốn nói điều này, đừng ở trong tình trạng lộn xộn học thuyết, nhưng phải giải quyết vấn đề, rằng chúng ta có thể thoát khỏi nỗi sợ hãi và hoảng sợ này. Anh em không biết mình là ai. Anh em sẽ không biết mình là, nhưng bây giờ anh em là những con trai của Đức Chúa Trời. Thấy đó, bây giờ chúng ta là con của Đức Chúa Trời. Hiểu không?

46 Vì khi Đức Chúa Trời có anh em trong suy nghĩ của Ngài ngay từ đầu, anh em phải là, phần nào đó của anh em, Sự sống của anh em hiện đang ở trong anh em, phải ở với Đức Chúa Trời trước

đó. Ô, khi Ngài, trước khi Ngài trở nên vật chất ở trên đất này, trước khi có bất cứ điều gì, ngoài Đức Chúa Trời, anh em là một trong những thuộc tính của Ngài. Ngài đã biết tên bạn là gì. Ngài biết màu tóc của anh em. Ngài biết tất cả về anh em. Chỉ có một điều duy nhất đã xảy ra là khi anh em, là tội nhân...

⁴⁷ Nhiều anh em có thể—có thể sự thông công với tôi về suy nghĩ này. Khi anh em còn là một cậu bé, hay một cô bé, anh chị em sẽ đi loanh quanh và sẽ có những thứ nào đó mà sẽ chỉ, nơi mà nó không làm phiền những đứa trẻ khác, nó có vẻ như có điều gì đó trong anh chị em kêu khóc. Đó là Đức Chúa Trời ở nơi nào đó, tuy nhiên bạn là một tội nhân. Các bạn có nhớ điều đó không? Chắc chắn rồi. Vậy thì đó là điều gì? Đó chính là hình thức của Sự Sống trong bạn bây giờ.

⁴⁸ Và rồi sau một thời gian ngắn, bạn nghe Phúc âm. Có thể bạn đã đi nhà thờ, bạn chọn *điều này* và *điều kia*, và đi từ giáo phái này sang giáo phái khác. Nhưng một ngày kia, bạn là một phần của Đức Chúa Trời, bạn phải là một phần của Lời. Và khi bạn nghe Lời, bạn biết bạn đến từ đâu, bạn biết Lẽ thật là gì. Bạn đã luôn luôn, hạt giống luôn ở trong bạn. Lời đã thấy Lời đó mà ở trong bạn, đó là trước khi sáng thế, đã thấy Lời và bạn đến với Nó.

⁴⁹ Giống như câu chuyện về con đại bàng nhỏ của tôi, về cách con đại bàng nhỏ được nở ra dưới một con gà mái. Và anh chàng nhỏ đi cùng đàn gà, nó, gà mái cục tác, và nó không hiểu tiếng cục tác của gà mái. Và—và những gà con, chế độ ăn uống của chúng trong nhà kho, nó—nó không hiểu điều đó, chúng đã làm điều đó như thế nào. Nhưng có một cái gì trong nó, dường như khác hẳn bầy gà kia, bởi vì ngay từ đầu nó là chim đại bàng. Đúng vậy. Một ngày nọ, mẹ nó đến săn tìm nó, và, khi nó nghe tiếng kêu đó của chim đại bàng, khác hẳn tiếng cục cục của gà mẹ.

⁵⁰ Và đó là cách đối với mọi tín đồ được sanh lại. Anh em có thể nghe tất cả thần học anh em muốn, và tất cả sự khác biệt do con người tạo ra; nhưng khi Lời đó lóe lên ở đó, thì có điều gì đó nắm giữ, anh em đến với Nó. “Anh em là người xưa đã chết trong tội lỗi (đời sống đó) mà Ngài làm cho sống lại.” Trước tiên, phải có Sự Sống ở đó để làm cho sống lại. Đức Chúa Trời, bởi sự biết

trước của Ngài, đã biết tất cả. Và chúng ta được định trước làm con trai và con gái của Đức Chúa Trời. “Anh em xưa là người đã chết trong lầm lạc và tội lỗi, là những sự trước kia hết thảy chúng ta đều ở trong đó, nhưng Ngài đã làm cho sống lại.”

⁵¹ Hãy xem Phao-lô, khi Phao-lô là một nhà thần học vĩ đại. Nhưng khi ông đối diện với Lời đó, Chúa Jêsus, nó làm sống lại. Ông đến với Sự Sống thật nhanh chóng, bởi vì ông đã được định ở đó rồi. Sự... Ông là một phần của Lời; và khi Lời nhìn thấy Lời, đó là bản chất của ông. Tất cả tiếng gà gáy cục tác, trong các nhà thờ chính thống, đều không ảnh hưởng gì đến ông; ông đã thấy Lời. Nó là một phần của ông. Ông là chim đại bàng. Ông không phải gà con; ông chỉ ở trong sân với chúng. Nhưng ông là một đại bàng, ngay từ đầu.

⁵² Tôi có nghe một câu chuyện nhỏ tương tự, tôi hy vọng nó không có vẻ báng bổ, về một chú vịt đã được ấp nở ra dưới gà mái, một lần nọ. Nó không thể hiểu. Một chú vịt nhỏ dễ thương, lạch bạch, và nó không thể hiểu bụi bặm và mọi thứ. Chúng đang chơi trong sân chuồng. Nhưng ngày nọ gà mẹ để bầy nhỏ đi ra sau nhà kho, và nó ngửi thấy hơi nước. Ô, nó lấy hết sức để chạy về phía có nước. Tại sao? Nó chưa bao giờ được ở trong cái ao nào trước đây. Nó chưa bao giờ được ở trong nước. Nhưng nó là con vịt, ngay từ đầu. Điều duy nhất nó phải làm là trở về với chính mình.

⁵³ Điều đó cũng xảy ra giống như vậy với người tin. Có điều gì đó ở trong ông, mà, khi gặp người đó gặp Chúa mặt đối mặt, người đó đến với chính mình. Hạt giống đó ở trong ông, và nó được sống lại. Chao ôi, đúng thế, và ông bay lên ra khỏi những công việc của thế gian. Chúng trở nên chết với ông. Chà, tôi nhớ, chúng ta tất cả đều có cuộc sống, trong quá khứ, trong những việc làm đó của thế gian. Nhưng một khi chúng ta nắm lấy Điều thật đó, điều gì đó làm chúng ta sống lại, một hạt giống nhỏ bé đến với Sự sống, rồi tất cả những điều thuộc về thế gian hư hoại ngay tại đó. Chúng ta không còn ham muốn nó nữa.

⁵⁴ “Người được sanh lại bởi Đức Chúa Trời, thì không phạm tội. Người thờ phượng một khi được thanh tẩy không còn lương tâm tội lỗi, không còn ham muốn phạm tội nữa.” Vấn đề tội lỗi đã kết

thức. Anh em trở nên một phần của Đức Chúa Trời, trong Đấng Christ. Đấng Christ đã chết để chuộc tội cho anh em.

⁵⁵ Bây giờ chỉ cần nghĩ về tất cả những gì chúng ta sẽ có nếu đã không có Đức Chúa Trời. Nhưng Đức Chúa Trời, trong sự giàu lòng thương xót của Ngài, thật Ngài đã cứu chuộc chúng ta tối nay! Chúng ta sẽ ở đâu tối nay nếu không vì Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót trên chúng ta?

⁵⁶ Đã có lúc thế giới quá đầy tội lỗi, mà con người đã gây ra sự thối nát trên trái đất cho đến nỗi điều đó thậm chí còn làm buồn lòng Đức Chúa Trời vì Ngài đã từng tạo ra con người. Cả đầu đều đau đớn thối rữa, toàn thân, và Đức Chúa Trời đau lòng vì Ngài đã dựng nên con người. Vì vậy Ngài phán, “Ta sẽ hủy diệt loài người mà Ta đã tạo ra.” Ngài sẽ hủy diệt họ vì Ngài thấy chẳng có gì ngoài một lũ người bại hoại.

⁵⁷ Và toàn bộ loài người sẽ bị xóa sổ vào thời điểm đó, nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, không hủy diệt người vô tội bị hư mất với kẻ có tội. Và Ngài đã ra đi và làm một con đường cho những người muốn vào, những người muốn làm điều đúng. Ngài, đã tạo ra một con đường thương xót cho những ai mong muốn được thương xót, và Ngài đã chuẩn bị một con tàu. Nói cách khác, Ngài chấp đôi cánh cho những con đại bàng của Ngài, rằng chúng có thể bay trên sự phán xét, và không bị chết đuối với những con gà. Nhưng Ngài—Ngài đã mở một lối thoát, vào thời Nô-ê. Điều này khiến Ngài làm điều đó, để chu cấp điều đó, bởi vì Ngài giàu lòng thương xót.

⁵⁸ Nhưng sau khi Ngài đã sẵn sẵn một con đường cho mọi người và rồi họ từ chối nó, bây giờ, lý do họ từ chối nó là vì không có gì trong đó để nhận nó. Không có gì để nhận nó. Mẹ tôi thường nói, “Con không thể lấy máu từ củ cải vì không có máu trong củ cải.” Vì vậy nếu không có dạng Sự sống trong đó để nhận Nó, thì Nó không thể nhận được.

⁵⁹ Đó là lý do người Pha-ri-si có thể nhìn thẳng vào mặt Chúa Jê-sus và gọi Ngài, “Bê-ên-xê-bun,” bởi vì họ không có gì để tiếp nhận Ngài. “Nhưng tất cả những ai Cha đã ban cho Ta,” Ngài phán, “sẽ đến cùng Ta.” Đó—đó là cách nào đó nó sẽ được giới thiệu.

⁶⁰ Đôi khi anh em nói chuyện với một người trên đường phố, nói với họ về Chúa, họ cười ngay vào mặt anh em.Ồ, chúng ta cũng phải làm điều đó, dù sao đi nữa. Nhưng hãy nghe, “Không ai có thể đến cùng Ta nếu Cha Ta không kéo người đến.” Đức Chúa Trời phải làm việc kéo đến. Phải có Sự Sống ở đó. “Và tất cả những ai mà Cha đã giao cho Ta, sẽ đến cùng Ta.”

⁶¹ Ngài đã chuẩn bị cho những ai muốn được cứu chuộc. Ngài cũng dự phòng cho những ai muốn được chữa lành. Và rồi bởi vì Ngài đã làm điều này, khiến Ngài giàu lòng thương xót, như Ngài đã luôn luôn giàu lòng thương xót. Nó phải là, nếu bạn từ chối Điều này, không còn gì ngoài Sự phán xét, bởi vì tội lỗi phải bị phán xét.

⁶² Pha-ra-ôn, khi ông đi xuống—xuống biển, như một kẻ mạo danh, thấy rằng ông có thể đi vào giống như Môi-se đã làm. Môi-se cùng quân đội của ông, và Pha-ra-ôn cùng quân đội của ông ta, cả hai lẽ ra đã chết dưới biển, trông như vậy. Nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã mở lối thoát cho dân Hê-bơ-rơ, (tại sao?) bởi vì họ đang đi theo hàng lối, họ đang đi theo Lời.

⁶³ Vậy thì đó là con đường duy nhất để nhận sự thương xót, là đi theo sự chỉ dạy mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta để đi theo. Đó là cách duy nhất Ngài có thể bày tỏ lòng thương xót, là khi chúng ta làm theo những gì Ngài đã phán dạy.

⁶⁴ Như cuộc tranh luận nhỏ cách đây không lâu, với một mục sư nói rằng tôi đang giảng dạy một sự Dạy dỗ sứ đồ vào thời này. Tôi tin rằng tôi đã nói về nó một hoặc hai đêm trước, hoặc đôi khi, về cách ông ấy đã bảo tôi, “Anh đang cố gắng tiêm nhiễm vào, trong thời đại này, một sự Dạy dỗ sứ đồ.” Ông ấy nói, “Thời đại sứ đồ đã ngừng lại, với các sứ đồ rồi.”

Và tôi đã hỏi ông, “Thế thì, ông có tin vào Lời không?”

Ông ấy nói, “Có.”

⁶⁵ Tôi đã nói, “Khải Huyền 22:18 nói, rằng, ‘Bất cứ ai bớt đi một Lời ra khỏi Điều này, hoặc thêm một lời vào Nó,’ không chỉ hai lời; một Lời, bớt ra một Lời.”

Nói, “Tôi tin điều đó.”

⁶⁶ Tôi nói, “Thế thì tôi có thể nói với ông chỗ mà thời đại sứ đồ được ban cho, các Ông phước sứ đồ được ban cho với Hội thánh; vậy thì ông có thể nói cho tôi biết chỗ nào Đức Chúa Trời bắt nó ra khỏi Hội thánh, bằng Lời. Ông không thể làm điều đó; nó không có ở đó.” Tôi nói, “Vậy thì hãy nhớ, rằng Phi-e-rơ, vào Ngày Lễ Ngũ tuần, ông là—là người khởi xướng thời đại sứ đồ. Và ông nói với tất cả họ, ‘Hãy ăn năn và chịu phép báp-têm như Danh Đức Chúa Jêsus Christ để được tha tội, và anh em sẽ nhận lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh. Vì lời hứa dành cho anh em, cho con cái anh em, và thuộc về hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.’”

⁶⁷ Vậy thì nếu các bạn muốn lắng nghe tiếng cục cục của gà mái giáo phái nào đó, và sống trở lại ở đó với những thứ của thế gian, thì điều đó cho thấy rằng có điều gì đó không ổn. Bởi vì, Đó là Lời. “Kẻ nào muốn, hãy đến.” Và nếu bạn có một ý muốn, bạn sẽ đến. Nhưng nếu bạn không có ý chí, thì bạn đang ở trong một tình trạng đáng buồn. Nhưng nếu bạn có ý muốn đến, hãy đến theo phương cách của Chúa!

⁶⁸ Và Ngài không bao giờ thất bại trong việc thực hiện những gì Ngài đã hứa. Tôi đã từng trẻ, và bây giờ tôi đã già, tôi chưa bao giờ thấy Ngài thất hứa trong Lời Ngài. Bởi vì, Ngài có thể làm bất cứ điều gì ngoài sự thất bại. Ngài không thể thất bại. Đức Chúa Trời không thể. Đức Chúa Trời không thể thất bại, mà vẫn là Đức Chúa Trời. Ngài phải, để làm điều đó.

⁶⁹ Bây giờ quân đội của Pha-ra-ôn cố mạo nhận, bởi vì họ không được kêu gọi và họ không có Sự sống đó. Vào...Lời hứa đã không được trao cho Pha-ra-ôn. Lời hứa không cho ông vì một miền đất hứa.

⁷⁰ Và một kẻ giả mạo, cố gắng đi theo một tín đồ thật được kêu gọi như vậy, chỉ tạo ra một sự nhạo báng từ nó. Đó là vấn đề với hệ thống tôn giáo của chúng ta ngày nay, có quá nhiều người cố giả mạo Đức Thánh Linh, quá nhiều người cố mạo danh phép báp-têm, quá nhiều người cố mạo danh thời đại sứ đồ. Nó dành cho những người tin tưởng, và chỉ thế thôi. Đức Chúa Trời đã có một phương cách, giàu lòng thương xót, để con cái Ngài sẽ không bị hư mất. Ngài đã dọn một con đường cho họ.

⁷¹ Vậy thì, Pha-ra-ôn cố đuổi theo, đã chết đuối ngay trong chính dòng nước đã cứu Môi-se và nhóm người của ông. Vậy thì, Môi-se không bị chết đuối, vì Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót đối với những ai đi theo đường lối sẵn sẵn của Ngài. A-men.

⁷² Anh em có thể hiểu những gì tôi có ý nghĩa? Điều đó, tối nay, những người không tin vào sự chữa lành Thiên liêng, những người không tin vào phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, làm sao họ có thể nhận được điều gì? Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót cho những ai theo Ngài; không phải sau một tín điều, nhưng đi theo Đức Chúa Trời.

⁷³ Đức Chúa Trời là Lời, và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta, vậy thì, Ngài có thể sanh ra những thuộc tính khác của Đức Chúa Trời. Thân thể, Chúa Jêsus, là thân thể của Đức Chúa Trời, một thuộc tính. Môi-se thấy Ngài đi qua, phần sau của Ngài; không ai đã nhìn thấy khuôn mặt của Ngài. Nhưng bây giờ chúng ta đã thấy Ngài, chúng ta đã trông thấy Ngài, xem Ngài như Của Lễ. Bây giờ, hãy xem, Ngài là một thuộc tính của Đức Chúa Trời, được bày tỏ, là Lời. Đó chính là Ngài.

⁷⁴ Và khi người tin nào muốn đến với Đức Chúa Trời, người đó trở nên thuộc tính của Đức Chúa Trời qua Lời Ngài, người đó phải quen biết lộ Lời được hứa dành cho thời đại đó. Hiểu không? Đúng vậy. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, không bao giờ để lại cho chúng ta mà không có một lời chứng. Ngài giàu lòng thương xót.

⁷⁵ Bây giờ chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã rất thương xót Môi-se ở ngoài biển chết đó, đúng hơn là, ở Biển Đỏ ngoài kia. Sau đó khi Ngài phán ở đây, trong Xuất Hành 19:4, Ngài phán, “Ta chở các ngươi trên đôi cánh chim ưng, mang các ngươi đến với chính Ta. Mang họ trên đôi cánh chim ưng, và đưa các ngươi đến với chính Ta!” Có những người khác ở giữa biển ngoài đó, cũng đang cố mạo nhận. Nhưng điều gì? “Ngài mang họ trên đôi cánh chim ưng.”

⁷⁶ Bây giờ Đức Chúa Trời luôn ví các tiên tri của Ngài với chim ưng. Và nó là gì? Môi-se là sứ giả của Ngài. Và họ đang đi theo Môi-se, và đó là đôi cánh của chim ưng mà họ mang trên mình, bởi vì ông đang mang sứ điệp của Đức Chúa Trời. Và dân sự đã

đi theo điều đó. Họ đang đi theo Đức Chúa Trời cũng như đi theo Môi-se với sứ điệp giải cứu của Ngài. Và Kinh Thánh dạy rằng, “Ông, họ đã không chết với những người chẳng tin.” Bởi vì, Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót đối với họ, vì họ đã làm theo các điều răn của Ngài. Đức Chúa Trời muốn chúng ta tuân theo các mạng lệnh của Ngài.

⁷⁷ Chúng ta cũng có thể nói như vậy về Cô-rê, và về Đa-than và những người không tin của họ, khi họ cố gắng giả mạo. Họ đã cố gắng đưa điều gì đó vào chương trình của Đức Chúa Trời. Họ không thích chương trình một người. Họ không thích điều đó. Họ phải có điều gì đó để làm. Cô-rê nói, “Tại sao, có nhiều người khác thánh hơn người, hồi Môi-se. Người hành động giống như người là người duy nhất trên bãi biển...hay đúng hơn là, hòn sỏi duy nhất trên bãi biển.” Và nói, “Tôi—tôi...người không nên làm điều đó. Và có nhiều người hơn ở đây.”

⁷⁸ Và Môi-se biết rằng ông sẽ mang những con cái đó vào đất hứa, bởi vì lời hứa đã được ban cho ông. Và ông phải mang họ đến miền đất hứa.

⁷⁹ Và, hôm nay, Đức Thánh Linh ở đây để minh chứng cho Lời Đức Chúa Trời, và đó là cánh chim ưng mà chúng ta được cỡi trên; chứ không phải là một số thần học loài người. Nhưng chúng ta phải cưỡi trên đôi cánh của chim ưng, đến Miền đất hứa.

⁸⁰ Và ở đây họ sẽ kiếm được một bầy gà ở ngoài đó, Cô-rê nghĩ, anh em biết, đến chung quanh, giả mạo điều này, con đại bàng này. Và khi họ làm thế, Đức Chúa Trời phán, “Hãy phân rẽ ra khỏi họ,” và Ngài khiến đất hả miệng ra nuốt thế gian. Ngài chắc hẳn nuốt toàn bộ sự vật, toàn bộ tạo vật, nhưng Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót đối với những người vâng giữ Lời Ngài. Đức Chúa Trời luôn luôn, giàu lòng thương xót. Nhiều người trong số họ đứng về phía Môi-se, và Đức Chúa Trời đã mở đất ra và nuốt chửng những kẻ vô tín. Người, người—người không tin, sẽ luôn luôn bị hư mất.

⁸¹ Những kẻ mà không tin kia, mặc dầu họ đã ra khỏi và bước đi một lát, nhưng, họ, Chúa Jêsus phán, “Chúng là, mọi người, chết.” *Chết* là “sự hủy diệt.” Họ chết. Chỉ cần nghĩ về họ. Họ đi ra, thấy, những phép lạ của Đức Chúa Trời, thấy bàn tay vĩ đại của

Đức Chúa Trời, vui hưởng ma-na; nhưng tại đó họ lại ra khỏi và nghe theo lời của một người tên Ba-la-am, làm hư hoại đường lối của Đức Chúa Trời, bởi việc dạy trái ngược với Lời, “Chúng ta đều là anh em, vì vậy hãy để hết thầy đến với nhau.”

⁸² Đó là hệ thống Ba-la-am khác trời dậy, ngày nay, “Chúng ta hãy hiệp với nhau.” Điều đó sẽ không có tác dụng. Chúng ta bay đi với Chim Ưng, Chim ưng Giê-hô-va. Anh em là những chim ưng con.

⁸³ Chỉ có ba người được cứu trong toàn bộ nhóm; Môi-se, Ca-lép, và Giô-suê. Những người còn lại hư mất trong đồng vắng; Chúa Jêsus phán như vậy, trong Thánh Giăng chương 6. Đức Chúa Trời, với lòng thương xót, sẽ không để họ bị diệt vong, bởi vì, cùng với những người không tin khác. Tất cả họ đều chết ngay tại đó trong đồng vắng, và họ đã chết. Đức Chúa Trời đã cứu Môi-se và các tín đồ chim ưng, bởi vì họ đã tôn trọng Lời của Ngài.

⁸⁴ Và ngày nay, thưa bạn, cách duy nhất mà chúng ta có thể từng được ơn trước mặt Đức Chúa Trời; Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót, ngày nay, nhưng chúng ta phải tôn trọng những gì Ngài đã phán về điều đó. Các bạn không thể lấy những gì người khác nói. Các bạn phải nhận lấy những gì Đức Chúa Trời đã phán. Ngài phán, “Lời của con người là dối trá, và Lời Ta là thật.”

⁸⁵ Ngày hôm nay chúng ta được bảo rằng, “Tất cả các anh phải làm,” trong nhiều nơi, “là gia nhập giáo hội, phải có tín điều, hoặc cái gì giống vậy; hay nói một lời cầu nguyện, hoặc ghi tên vào một quyển sách, hoặc rảy nước hoặc làm phép báp-têm một cách nào đó, hay làm điều gì như thế. Đó là tất cả những gì bạn phải làm.” Nhưng điều đó là sai.

⁸⁶ Để là đại bàng của Đức Chúa Trời, các bạn phải đi theo Lời, mỗi ngày. Các bạn phải tiếp tục, nuôi dưỡng đời sống mình bằng Lời.

⁸⁷ Bây giờ chúng ta thấy họ, sau thời gian này, lại lầm bầm, yếu đức tin, sau khi Đức Chúa Trời đã tỏ lòng thương xót họ. Và chúng ta thấy họ lầm bầm với Đức Chúa Trời, và, khi họ làm thế, họ bị chết vì răn cấm. Ồ, họ xứng đáng bị như vậy. Chắc chắn thế. Bất cứ ai lầm lẫn Lời Đức Chúa Trời và làm những điều này như

họ đã làm, đều xứng đáng bị chết. Mỗi người trong số họ mong muốn, đáng chết trong đồng vắng.

⁸⁸ Nhưng khi họ bị bệnh đến nỗi ngay cả bác sĩ Môi-se và không ai trong số họ có thể làm bất cứ điều gì về điều đó, và họ đang chết hàng ngàn người; nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, Ngài đã mở lối thoát cho những ai tin Ngài. Ngài đã làm một loại thuốc giải độc cho nó, bằng cách dựng lên một con rắn bằng đồng. Đức Chúa Trời trong sự giàu có của Ngài...Đức Chúa Trời đã mở một lối thoát để con cái tin của Ngài có thể được chữa lành.

⁸⁹ Đức Chúa Trời quan tâm đến mọi sự sai trái, mọi việc chúng ta làm. Mỗi bước trong đời, Đức Chúa Trời đều quan tâm đến các bạn. Bạn là con của Ngài, và Đấng giàu lòng thương xót. Ngài muốn làm cho các bạn.

⁹⁰ Dân sự đã phạm tội sau đó, bởi lấy chính vật mà Đức Chúa Trời đã chuộc tội cho họ, bằng con rắn đồng, thứ đại diện cho tội lỗi đã bị phán xét rồi, và họ thần tượng hóa sự ban cho đó. Và điều đó làm cho phạm tội lại. “Đức Chúa Trời sẽ không chia sẻ sự Vinh hiển Ngài cho bất cứ ai.” Cho nên, chúng ta không thể có hai, ba, bốn vị thần. Chỉ duy nhất một Đức Chúa Trời mà thôi. Ngài sẽ không chia sẻ Vinh quang Ngài cho bất cứ điều gì khác. Ngài là Đức Chúa Trời, duy nhất, đầy; vì vậy dân ngoại giáo thờ nhiều thần. Chúng ta chỉ có một Đức Chúa Trời, và Ngài sẽ không chia sẻ vinh hiển Ngài với ai khác, Ngài cũng không để bất cứ thứ gì là thần tượng trước mặt Ngài. Mặc dù Ngài đã chuộc tội cho dân sự, và đó là Lời Đức Chúa Trời, điều đó đúng; nhưng khi họ trở nên thần tượng hóa điều đó, thì họ gặp rắc rối.

⁹¹ Vậy thì điều đó cũng giống như vậy, tôi nghĩ, điều đó đã xảy ra với các thời đại hội thánh của chúng ta. Đức Chúa Trời đã sai đến cho chúng ta sứ điệp của Martin Luther với sứ điệp của ông, John Wesley, sứ điệp ngũ tuần, nhưng chúng ta đã làm gì với nó? Chính điều tương tự mà họ đã làm với con rắn bằng đồng, chúng ta đã thần tượng hóa nó, “Tôi thuộc về *điều này*, và tôi thuộc về *điều kia*.” Bạn thấy đấy, bạn thuộc về một điều gì đó mà không có sự chân thành mà liên quan đến sự thờ phượng một cách tin kính chân chính bằng Lời.

⁹² Điều gì đã xảy ra? Kinh Thánh, chúng ta được kể trong Kinh Thánh, rằng, “Nhà tiên tri đã lấy thần tượng đó và hủy diệt nó.” Ha-lê-lu-gia!

⁹³ Những gì chúng ta cần trong bối cảnh ngày nay là một nhà tiên tri sẽ phá hủy thần tượng của các giáo phái, mà nghĩ rằng họ sẽ lên Thiên đàng khi thuộc về tín điều nào đó hay là một giáo phái; cần được phá hủy và thiêu cháy, ném đi. Đức Chúa Trời đầy lòng thương xót. Ngài giàu lòng thương xót. Vào ngày mà tất cả chúng ta sẽ ở trong sự hỗn loạn của bóng tối ngoài kia, nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã ban Đức Thánh Linh chân thật, với sự thông giải của Chính Ngài cho Nó, ngay tại đây trong tòa nhà mỗi đêm. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, chúng ta thấy Ngài thật tuyệt vời làm sao! Vâng, thưa quý vị.

⁹⁴ Bây giờ tất cả những gì họ nghĩ họ chỉ có thể làm là đi đến với con rắn này, hay vật nhỏ bé này mà Đức Chúa Trời bảo Môi-se treo trên cây sào, và họ có thể được chữa lành mà không cần bất kỳ sự chân thành nào. Họ chỉ đứng đó và nhìn nó. Và họ bắt đầu thần tượng hóa nó, và Đức Chúa Trời đã sai một tiên tri đến và hủy diệt nó.

⁹⁵ Bây giờ, tất cả những ai từ chối nhìn con rắn đó trong đồng vắng, họ đã hư mất. Ngày nay Đức Chúa Trời mở đường, nhưng nếu bạn từ chối nhìn xem nó, nếu bạn muốn ngồi lì bên kia đường, nếu bạn cứ bám lấy một tín điều nào đó và từ chối nhìn thẳng vào Lời để xem Lời đó có đúng hay không; tất cả những gì từ chối nhìn, họ đã chết. Và Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời không bao giờ thay đổi. Và tất cả những người từ chối nhìn, đã chết. Ngày nay cũng vậy, sự việc cũng giống vậy.

⁹⁶ Rồi sau đó dân sự lại phạm tội, như họ vẫn luôn luôn phạm tội, và đã làm một thần tượng ra—ra từ nó, làm cho nó một—một—một...có được, cố gắng có được sự chữa lành mà không có sự thành khẩn, và họ “thuộc về điều gì đó,” và đường lối mà chúng ta làm ngày nay. Và bây giờ chúng ta thấy sau đó, sự khác biệt của nó, là, rằng Đức Chúa Trời...

⁹⁷ Nó là một sự cứu chuộc tốt và một dấu hiệu tốt cho thời đó. Lúc đó, nó thì được lắm. Nhưng nó chỉ đúng với lúc đó, cho cuộc

hành trình đó. Đó là tất cả những gì nó sẽ làm cho, cuộc hành trình đó.

⁹⁸ Và sứ điệp mà Martin Luther đã mang đến, về sự xưng công bình, rất phù hợp với thời đại của Luther. Đó là đến chừng mực mà nó đã đi.

⁹⁹ Sự nên thánh đã tốt trong thời đại của Wesley. Rồi nó cũng trôi qua.

¹⁰⁰ Rồi chúng ta bước vào thời đại ngũ tuần. Và việc phục hồi các ân tứ là một điều rất tốt, điều đó là tốt trong thời đại ấy, nhưng bây giờ chúng ta sẽ vượt qua điều đó. Chúng ta vượt ra ngoài đó, chắc chắn như có một chân trời mới. Chúng ta phải đi xa hơn điều này, bởi vì chúng ta đã làm điều tương tự với điều mà họ đã làm trước đó, tạo ra một thần tượng từ nó. “Tôi thuộc về trật tự này, tôi thuộc về trật tự *kia* của nó.”

¹⁰¹ Đức Chúa Trời sẽ sai một người nào đó đập vỡ sự việc và xé nó ra từng mảnh, và xác nhận Lời Ngài, Lời trọn vẹn. Để ý. Ngợi khen Chúa Trời! Giờ đây chúng ta thấy rằng điều đó đúng. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót!

¹⁰² Rồi khi các tiên tri phá hủy điều này, nó không để lại chúng mà không dấu hiệu nào của sự chữa lành, của sự đền tội, bởi vì thần tượng của họ đã bị hủy diệt. Nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã làm cho họ một cách khác. Và Ngài đã làm gì, điều đó? Ngài khuấy nước ở hồ ở đền thờ, và nhiều người đến và được chữa lành bằng cách bước xuống nước này. Chúa Jêsus đã xuống với ao nước này, và thấy một người đang nằm đó đã nhiều năm, chờ đợi nước ao khuấy động. Thấy Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót! Mặc dầu họ đã thần tượng hóa điều đó, mặc dầu nhà tiên tri đã phá hủy nó, Đức Chúa Trời đã mở con đường khác cho họ, vì Ngài giàu lòng thương xót. Ngài muốn họ được chữa lành, và Ngài đã mở đường cho họ được chữa lành.

¹⁰³ Vậy thì, thế rồi cứ tiếp tục, thế gian ngày càng trở nên tội lỗi hơn, luôn mọi lúc. Và cuối cùng thế giới trở nên tội lỗi đến mức Đức Chúa Trời có thể hủy diệt nó, Ngài phán trong Ma-la-chi 4, “kéo Ta đến lấy sự rửa sả mà đánh đất này.” Ngài có thể làm điều đó; chỉ còn là vấn đề.

¹⁰⁴ Nhưng rồi Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, Ngài đã ban đến một Đấng Cứu Thế, Chúa Jêsus Christ. Ngài ban cho chúng ta Chúa Jêsus vừa là Đấng Cứu Thế vừa là đấng chữa lành. Vì Ngài phán, “Xưa Môi-se treo con rắn lên nơi đồng vắng thế nào, Con Người cũng bị treo lên thế ấy,” với cùng mục đích. Ngài, đấng chuộc tội, đó là những gì chúng ta đã yêu cầu, không có gì ngoài sự chuộc tội. Những gì Chúa Jêsus đã mua bằng Huyết của Ngài, đó là những gì chúng ta đòi hỏi. Và Kinh Thánh nói, “Ngài đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết, vì sự gian ác chúng ta mà bị thương, bởi sự sửa phạt Ngài chịu chúng ta được bình an; bởi lần roi Ngài chúng ta được lành bệnh.” Đó là điều chúng ta có thể xác nhận, vì đó là sự đền tội, thay cho chúng ta, được định cho chúng ta. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót!

¹⁰⁵ Đây là một sự chuộc tội Đời đời, bởi vì Ngài đã đến chính Ngài. Đức Chúa Trời đã đến chính Ngài, trong hình hài xác thịt tội lỗi, để làm nên một—một—một—một sự cứu chuộc Đời đời; và đã chịu khổ trong xác thịt, và làm sự cứu chuộc đó; và trở lại trong hình thức Đức Thánh Linh, để xác thực sự chuộc tội đó. Nơi mà không một con rắn bằng đồng hay nước khuấy động nào có thể làm được điều đó, thì tất cả đều hướng đến Sự Chuộc Tội hoàn hảo đó. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót của Ngài, đã làm điều này.

¹⁰⁶ Bây giờ, hôm nay, là ngày mà chúng ta đang sống, chúng ta đã trải qua các thời đại hội thánh này và giải thích mọi điều khác xa với Điều đó. Các nhà thần học của chúng ta ngày nay đã đánh mất khía cạnh đó của Nó. Họ giải thích tất cả Điều đó, đến một thời nào đó, một thời đại nào đó, một điều gì đó khác, cách trở lại, từ rất lâu rồi. Và sự chữa lành Thiêng liêng gần như đã hết, hầu như không tìm được người nào tin điều đó. Họ đã làm trò đùa về nó. Không hơn khoảng hai mươi năm trước, họ đã làm trò đùa về nó. Những người Ngũ Tuần thực tế đã thoát khỏi nó. Họ bắt đầu từ những ngày đầu tiên, nhưng họ đã đi ra khỏi nó.

¹⁰⁷ Hãy nhìn xem họ đã làm như thế nào. Bây giờ họ trở nên điên cuồng về giáo phái, chạy ra ngoài để biến mỗi người thành một tín điều, và vân vân. Ngoại trừ, thay vì tiếp nhận Sự Sáng, khi Sự Sáng đến; họ lại tổ chức và làm cho chúng thành giáo điều, mỗi

lần đến với nhau, tự làm cho họ một học thuyết và ở lại trong học thuyết đó. Và rồi họ đã lấy đi quá nhiều đến nỗi Đức Thánh Linh không thể đi vào nhà thờ. Họ chỉ trở thành một thần tượng khác như một con rắn bằng đồng, nó trở thành một—một sự thờ hình tượng. Mỗi người nói, “Tôi thuộc về *điều này*, và tôi thuộc về *điều kia*.” Đó chỉ là sự thờ thần tượng. Thật chúng ta đã ở trong một mớ hỗn độn, vào thời kỳ cuối cùng.

¹⁰⁸ Nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã sai Đức Thánh Linh trở lại trên chúng ta, và chứng thực Lời Ngài tối nay như Ngài đã hứa Ngài sẽ làm. Đức Chúa Trời đã hứa Ngài sẽ làm những điều này. Hãy xem những gì Ngài đã làm!

¹⁰⁹ Hãy xem những gì Ngài đã làm, cách mà bây giờ chúng ta có thể thấy Ngài đã hứa với mỗi thời đại một điều gì đó sẽ xảy ra như thế nào. Và chúng ta thấy rằng điều đó đã xảy ra hoàn toàn chính xác như thế, rằng Ngài đã phán rằng Ngài sẽ làm, vì Ngài giàu lòng thương xót của Ngài, để luôn thương xót làm trọn mọi Lời mà Ngài đã hứa. Ngài phải làm điều đó, và luôn luôn, để là Đức Chúa Trời. Ngài luôn luôn làm điều này, Lời Ngài luôn luôn ứng nghiệm đúng lúc của Nó. Hạt giống của Ngài mà Ngài đã gieo vào lòng đất. Ngài đã làm gì? Ngài đặt nó ở đây trong Lời, và đó là hạt giống. Và mỗi thời đại đến, hạt giống đó chín muồi, và sau đó một sự cải chánh diễn ra. Và Ngài đã hứa điều đó, và nó xảy ra.

¹¹⁰ Bây giờ chúng ta không xứng đáng với những điều này. Chúng ta đã không xứng đáng với những phước hạnh của Đức Chúa Trời, bởi vì chúng ta đã chạy theo những thú của thế gian, đã phạm phải lỗi lầm của Ca-in. Ca-in, xây một bàn thờ đẹp và một nhà thờ đẹp, đặt hoa trên đó, và nghĩ đó chính xác là những gì đã xảy ra, “Đó là một chùm táo hoặc lê, hoặc lựu, hoặc bất cứ thứ gì,” rằng cha mẹ ông ta đã ăn trong vườn Ê-đen, khiến họ bị đuổi ra. Và vì vậy ông đã dâng lại điều đó cho Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời đã từ chối nó.

¹¹¹ “Nhưng A-bên bởi đức tin đã dâng cho Đức Chúa Trời một của lễ xuất sắc hơn của Ca-in.”

¹¹² Và, ngày nay, Kinh Thánh đã nói trong Giu-đe, rằng, “Họ đã chạy theo đường của Ca-in; bị hư mất về sự phản nghịch của Cô-

rê.” Đấy, “đi theo con đường của Ca-in,” xây những bàn thờ, xây những nhà thờ, những giáo phái, đặt nhiều hoa cho nó, to lớn, nhiều người hơn phần còn lại của họ; lấy vào mọi thứ, bất cứ việc gì đi theo đó và nhảy lên nhảy xuống, hay bắt tay, hay làm phép báp-têm theo cách nào đó, hoặc nói tiếng lạ, hoặc chạy qua sà n nhà, họ ghi tên mình vào sổ. Đúng thế. Và rồi mở Lễ thật ra để giáng, và chối bỏ Nó. Sao lại có thể như vậy? Để ý chúng ta đang ở trong tình trạng thật là lộn xộn! Để ý.

113 Và Kinh Thánh nói, “Và họ đã đi theo con đường của Ba-lam, và bị hư mất về sự phản nghịch của Cô-rê.” Bị hư mất trong sự phản nghịch! Hư mất trong sự phản nghịch của Cô-rê là gì? “Tại sao, ông nghĩ rằng chỉ có ông là người thánh duy nhất à? Tại sao, Đức Chúa Trời là... Tất cả chúng ta là thánh. Cả hội chúng đều là thánh. Mọi... Tất cả chúng ta hãy đến với nhau, đó là những gì chúng ta phải làm.” Đó là nơi họ đã hư mất, đó. Và chúng ta thực sự xứng đáng với nó. Chúng ta xứng đáng được như vậy.

114 Nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã kéo chúng ta ra khỏi sự hỗn loạn đó và cho chúng ta nhìn thấy nó trước khi sự việc ập đến đây. Giàu lòng thương xót của Ngài, và ban lại cho chúng ta sự phục hưng của sự chữa lành Thiêng liêng, và sự trở lại của Quyền năng Đức Chúa Trời. Theo lịch sử, không có sự phục hưng nào kéo dài hơn ba năm. Sự phục hưng này đã kéo dài mười lăm năm, nó là một ngọn lửa đang bùng cháy khắp nơi trên thế giới. Tại sao, bởi vì chúng ta xứng đáng chăng? Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót của Ngài, không phải vì chúng ta mong muốn điều đó hay vì chúng ta xứng đáng được điều đó. Chỉ cần nghĩ về những gì nó đã làm!

115 Tôi nghĩ về một trong những chị em của các bạn ngay tại đây Phoenix, mà nhiều người trong số các bạn biết, Bà Hattie Waldrop, bà bị ung thư tim. Và bà đã ở trong hàng người cầu nguyện ở đây khi Anh Moore và tôi ở đây lần đầu tiên, khoảng mười lăm, mười tám năm trước. Và bà sắp chết, với căn bệnh ung thư tim, và lẽ ra bà đã chết từ lâu rồi. Nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã ban Quyền năng của Ngài xuống trên bà. Và Ngài đã cứu sống bà, và bà đang sống ngày hôm nay. Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót!

¹¹⁶ Nghị sĩ Upshaw, một người vĩ đại. Tôi nghĩ ông ấy là chủ tịch, hay gì đó, của—của Báp-tít, Hội đồng Báp-tít miền Nam, tại một thời điểm, hoặc phó chủ tịch hoặc điều gì đó. Ông đã làm tất cả. Ông là một người tốt. Ông đã làm tất cả những gì ông biết phải làm. Ông đã đi đến mọi bác sĩ. Không ai có thể làm gì cho ông. Ông bị buộc phải nằm xuống. Các mục sư đã cầu nguyện cho ông. Ông có cả một ga-lông dầu được xức trên đầu ông, từ các mục sư ở mọi nơi.

¹¹⁷ Một đêm nọ, Los Angeles, California, đang bước lên bục giảng, nhìn về đám xe lăn khoảng hai, ba lần, tới nơi đang ngồi đó, tất cả lên xuống các lối đi, đi lui đi tới. Và rồi ở đó một chiếc giường nằm trên đó với một bé gái da màu trong đó, bé gái da đen, và cô ấy—mẹ cô ấy đang ngồi cạnh cô. Và anh em tôi đã mang bé vào xếp hàng cầu nguyện.

¹¹⁸ Và tôi đang nhìn, không biết chuyện gì đang xảy ra. Và tôi thấy một bác sĩ, với cặp kính gọng đồi mồi, giải phẫu cho một bé gái da đen, vì bệnh về cổ họng, và cô ấy bị liệt. Và tôi nhìn xung quanh, tôi nghĩ, “Đứa trẻ đang ở đâu?” Tôi không thể thấy cô ấy.

¹¹⁹ Một lúc sau, đường xuống đó, cô bé xinh xắn, không hy vọng, khoảng bảy hay tám tuổi, bị liệt suốt phần đời còn lại. Và mẹ cô ở dưới đó đang quỳ gối, cầu nguyện. Rồi tôi nói, “Bác sĩ đã giải phẫu cho bé gái của bà rồi,” và tả lại cảnh ấy.

Cô ấy nói, “Đúng vậy, thưa ông.”

¹²⁰ Rồi bà cố gắng bồng bé lên bục giảng. Họ bảo bà đừng làm thế. Họ cố xoa dịu bà. Khoảng thời gian đó, tôi nghĩ, “Ồ, chúng ta sẽ có cơ hội cầu nguyện cho cô bé.” Trong vài phút...Có lẽ những người ở đây có mặt tại đó đêm ấy.

¹²¹ Và tôi đang nhìn qua khán giả, tôi thấy cô bé đó đang đi xuống, trông giống như thông qua một—một con đường nhỏ hẹp, với một con búp bê trên tay, đang đưa con búp bê đó. Cho dù bác sĩ có nói rằng cô ấy sẽ bị bại liệt trong suốt phần đời còn lại của mình đến mức nào đi chăng nữa; Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã sai Đức Thánh Linh xuống, bởi một khái tượng, và cô bé đó đứng dậy khỏi đó, và cô bé và mẹ cô nắm tay nhau và bước xuống lối đi đó, ca ngợi Đức Chúa Trời.

¹²² Ngồi phía sau đây một ông cụ, Nghị sĩ Upshaw, mà nhiều người trong quý vị đã biết sự làm chứng của ông. Ông là một người tốt, cố gắng suốt cả đời ông, sáu mươi sáu năm như người tàn phế trong xe lăn, nằm trên giường đẩy; ông bước đi với đôi nạng trong tay, không hề được đi như người bình thường. Và ở đó ông được đặt ngồi ở đó, nhìn lên đó. Rồi thành linh, tôi nhìn ra ngoài và thấy một khả tượng. Ông ấy đến đây, đi ngang qua phía trên của khán giả đó, cúi đầu, có thể bước đi tốt như bất kỳ ai. Tôi không biết người đàn ông đó là ai.

¹²³ Tôi đã nói, “Có một người đàn ông vĩ đại đang ngồi sau đó. Ông ấy đã bị ngã ra khỏi xe ngựa khi còn bé, trên khung cỏ rơm, và lưng đã bị tổn thương. Họ khoét lỗ trên sàn, để giữ sự rung động, khi người ta bước đi, khỏi gây chấn động vào lưng họ.” Tôi nói, “Ông trở nên người vĩ đại, và ông ngày càng vĩ đại hơn. Ông đang giữ một ghế lớn tại Nhà Trắng.”

¹²⁴ Và sau đó người đàn ông này đến và nói với tôi, nói, “Đó là Nghị sĩ Upshaw. Các bạn đã bao giờ nghe thấy ông chưa?”

Tôi nói, “Chưa bao giờ nghe nói về ông ấy.”

¹²⁵ Và rồi người ấy kéo dài mi-crô ra phía sau và họ nói chuyện với nhau.

¹²⁶ Sau đó, tôi bắt đầu nhìn quanh, và tôi thấy cụ Nghị sĩ đang đến, đang đi về phía tôi, trong một khả tượng, hoàn hảo và bình thường nhất có thể. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã kéo ông khỏi chiếc xe lăn đó, và ông đi mà không cần nạng cho đến ngày ông chết. Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót! Khi các bác sĩ hết hy vọng, khi khoa học thất bại, khi mọi sự trở nên vô ích, thì Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót Nghị sĩ Upshaw.

¹²⁷ Tôi nghĩ về bản thân mình. Khi còn là một cậu bé, tôi nhớ như...Người ta ngày nay gọi tôi, “một người ghét phụ nữ.” Lý do là vì tôi đã chứng kiến quá nhiều sự vô đạo đức ở phụ nữ khi tôi còn là một đứa trẻ. Tôi ghét họ. Và tôi không làm điều đó bây giờ, bởi vì tôi biết có một số điều tốt. Nhưng tôi nhớ nó thật tồi tệ, thật vô đạo đức. Và tôi nghĩ, “Chà, tôi—tôi sẽ không bao giờ ở gần những con người như thế. Tôi không có học hành, vì thế tôi sẽ không nhận bất cứ ai.”

¹²⁸ Và lúc còn là một cậu bé, tôi không có cả một cái áo sơ-mi để mặc, với áo khoác của tôi được gài bằng kim như thế này, và trời rất nóng. Và giáo viên nói, “William, em không thấy nóng khi mặc chiếc áo khoác đó sao?”

¹²⁹ Tôi nói, “Không, thưa cô, em hơi lạnh một chút.” Và cô ấy đã kéo tôi đến bên lò sưởi và bỏ thêm củ vào lò, và tôi như bị đốt cháy lên. Và tôi—tôi không có chiếc áo nào trong cả thời gian đó.

¹³⁰ Và tôi nghĩ, “Nếu tôi có thể kiếm tiền, lúc nào mà tôi có thể có được một khẩu súng nhỏ, tôi mua một khẩu súng trường ba mươi-ba mươi,” Tôi sẽ đến đây ở miền Tây và sống ở đây và đi săn, cho đến hết đời. Tôi không muốn làm gì với mọi người. Chỉ tránh xa, bởi vì họ không thích tôi, và—và tôi chỉ tránh xa họ.

¹³¹ Rồi mỗi lần xuống phố, nói chuyện với ai, hay gặp vài người trên phố, tôi biết. Tôi nói, “Xin chào, John, Jim! Anh khỏe không?”

“Ồ, xin chào.”

¹³² Thấy chưa, họ không muốn nói chuyện với tôi, không muốn liên quan gì đến tôi, vì bố tôi và họ đã làm rượu ứt-xky. Và tôi—tôi đã không làm điều đó. Đó không phải là tôi đã làm. Và tôi sẽ là như thế.

¹³³ Nhưng bây giờ tôi đã nói với vợ tôi, cách đây không lâu, “Bức tường của anh được phủ đầy với những khẩu súng tốt nhất mà có thể mua được.”Ồ, và tôi nghĩ về những bộ quần áo cũ bẩn thỉu. Tối nay tôi có hai hoặc ba bộ đồ tốt. Và không có bạn bè chẳng? Tôi phải trốn vào đồng vắng, để tránh xa mọi người. Vấn đề là, là vì đó là cá tính của tôi, là bởi vì sự ít học của tôi chẳng? Không. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã thấy tôi trong tình trạng đó và Ngài đã cứu tôi.

¹³⁴ Tôi nhớ tôi đã từng bị dẫn đi, như một người mù. Tôi không thấy gì hết. Mọi vật trước mặt tôi đều mập mờ; tôi sẽ bị mù suốt khoảng đời còn lại. Nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã phục hồi thị lực cho tôi. Tôi năm mươi lăm tuổi, và vẫn còn có thị lực tốt. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, là điều duy nhất tôi có thể nói.

135 Trước kia hội thánh không có con đường sẵn sẵn của sự chữa lành. Họ đã có một lần, nhưng nó bị bác bỏ. Nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã ban cho họ một ân tứ của sự chữa lành Thiên liêng. Đó là Đức Thánh Linh ở giữa chúng ta, xác nhận Lời với các dấu hiệu theo sau. Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót!

136 Tôi có hai hoặc ba trang ghi chú ở đây, nhưng tôi sẽ không cố gắng đưa chúng vào, bởi vì tôi—tôi ý thức rằng đã gần đến lúc bắt đầu xếp hàng cầu nguyện đó. Nhưng Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót!

137 Nhiều người trong các bạn ở đây tối nay, các bác sĩ đã từ chối các bạn. Có những người ngồi trên xe lăn, có lẽ họ sẽ không bao giờ ra khỏi đó. Họ ở đó để ở lại. Một số người trong số họ, bị tê liệt theo những cách khác nhau, họ (sẽ không bao giờ) không thể ra ngoài, không có cách nào để họ ra ngoài. Nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã sẵn sẵn một sự chuộc tội. Đừng từ chối nó. Hãy tiếp nhận nó. Ngoài kia có những người bị bệnh tim, có những người bị ung thư, mà các bác sĩ không thể làm gì được. Các bạn vô vọng, bất lực, trong thế giới này.

138 Nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã sai Đức Thánh Linh xuống, và ở ngay đây bây giờ để xác nhận Lời, để chứng minh rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Vì chúng ta xứng đáng chăng? Vì Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót! A-men. Vậy thì đó là Đấng, đó là Người, Đó là Đức Chúa Jêsus. Ngài không chết, nhưng Ngài đã sống lại từ trong kẻ chết, và Ngài sống đời đời.

139 Ngài hôm qua, hôm nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, vẫn giàu lòng thương xót của Ngài như Ngài đối với người đàn bà bị băng huyết. Và bà đã len lỏi qua đám đông. Không có hy vọng gì cho bà, các bác sĩ đã làm tất cả những gì họ có thể làm. Bà bị bệnh mất huyết. Bà sắp chết. Và bà đã rờ vào vạt áo của Chủ. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã quay lại và bảo bà về tình trạng của bà. Và bà được chữa lành khỏi bệnh mất máu này.

140 Một gái điếm nhỏ bé, kinh tởm đi đến một giếng nước ngày nọ, để lấy một ít nước. Không có hy vọng. Cô đã bị trục xuất khỏi

các trinh nữ, với những người xung quanh, cuộc sống của cô ấy không tốt đẹp gì. Và cô nghĩ, “Cố gắng để làm gì? Tôi đã bị đuổi ra, không còn lại gì cho tôi.” Nhưng cô ấy nhìn, đứng trên một bên, hoặc ngồi bên cạnh giếng, và có một Người đang ngồi đó, Người đã nói với cô mọi điều mà cô đã từng làm, Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót của Ngài.

141 Cũng chính Đức Chúa Trời đó, tối nay, thật giàu lòng thương xót của Ngài, và cũng giống như Ngài đã có trong thời của họ. Đức Chúa Trời giàu có. [Băng trống—Bt.]

142 Tôi nghĩ chúng ta có hai trăm thẻ cầu nguyện ở đây, hay những gì chúng ta đã gọi ra trong hai trăm. Chúng ta sẽ gọi cho họ và để mọi người xếp hàng. Chúng ta sẽ cầu nguyện cho họ.

143 Nhưng trước khi chúng ta làm điều đó, rằng có một số người mới đến đây, để thoát khỏi mọi mê tín dị đoan. Đây không phải là mê tín dị đoan. Đó là sự bày tỏ lời hứa của Đức Chúa Trời. Nó phụ thuộc vào những gì các bạn đang xem. Không có quyền phép trong bất cứ một người nào. Không có một năng quyền nào trong con người. Nhưng chúng ta là những người tin có thẩm quyền; không có quyền phép, nhưng thẩm quyền.

144 Cách đây không lâu, có người hỏi tôi, rằng, “Anh Branham, anh tin rằng anh có quyền năng để làm điều này không?”

145 Tôi đã nói, “Tôi không có quyền phép gì cả, nhưng tôi có thẩm quyền.” Mọi tín đồ đều có nó. Nếu anh em từ chối nó, anh em sẽ ở lại nơi mình đang ở. Nhưng nếu anh em chấp nhận nó, thì nó sẽ làm dư dật quá mức, bởi vì Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót của Ngài.

146 Hãy lấy một cảnh sát nhỏ đứng ngoài đường này, quần áo của anh ấy rủ xuống nửa người, anh ấy rất gầy. Chiếc mũ lưỡi trai của anh đã che kín lỗ tai. Và anh ấy bước ra ngoài kia nơi những chiếc ô tô đang đi xuống đường phố đó, với vận tốc năm mươi dặm một giờ, động cơ ba trăm mã lực trong đó. Anh ta không có sức mạnh để dừng một chiếc xe đạp. Đúng vậy. Nhưng cứ để anh thối còi và giơ tay lên, và xem tiếng phanh rít lên. Anh ấy không có quyền lực, nhưng anh ấy có thẩm quyền. Cả thành phố đều tuân lệnh anh.

147 Và khi đàn ông hay phụ nữ, tôi không quan tâm anh em đang ở trong tình trạng nào, anh em có thẩm quyền của Đức Chúa Trời, bởi một lời hứa, bởi vì Ngài giàu có và hứa sẽ làm điều cực kỳ phong phú. “Nếu các người nói cùng núi này, ‘hãy dời đi,’ mà không nghi ngờ trong lòng, nhưng tin chắc rằng những lời người nói sẽ ứng nghiệm, thì các người có thể có được điều mình đã nói.” Anh em không có quyền năng, nhưng anh em có thẩm quyền.

148 Hãy nhớ khi Ngài nói với tôi ở đó, rằng, “Người sẽ có thể bày tỏ những bí mật của tấm lòng.” Vì Ngài...Anh chị em nhớ điều đó chứ, nhiều người trong anh chị em ở Phoenix? Ngài đã hứa điều đó. Điều gì Ngài đã hứa, thì Ngài làm.

149 Bây giờ có một số người bệnh trong quý vị ở đây không có thể cầu nguyện, và không nghi ngờ gì. Bao nhiêu người đau ốm và không có thể cầu nguyện, hãy giơ tay lên? Chắc chắn. Được rồi. Nếu các bạn muốn biết, không phải thẩm quyền...không phải quyền lực, mà là thẩm quyền của Lời, “Những việc Ta làm, các người cũng sẽ làm.”

150 Chúa Jêsus đã hứa, trong Lu-ca 17:30, rằng ngay trước khi Ngài Đến, sẽ giống như thời Môi-se...hoặc Nô-ê, “Khi đó người ta ăn uống, và cưới gả; và không biết gì cho đến ngày mà Nô-ê vào tàu.” Ngài đã phán sẽ có thời kỳ đó. Thế thì Ngài cũng phán, “Như trong ngày của Lót thế nào,” và phán, “điều này cũng xảy ra trong ngày khi Con Người sẽ được bày tỏ, khi Con Người được bày tỏ trong những ngày sau rốt.”

151 Bây giờ hãy xem những gì Ngài, cách Con Người bày tỏ chính Ngài trong con người của Thiên sứ này, là Con Người. Tuyệt đối. Áp-ra-ham gọi Ngài, “Elohim.” Ngài là Con Người, đã bày tỏ chính Ngài ngay trước khi thế giới dân Ngoại bị đốt cháy. Làm sao Ngài làm điều đó? Đối với các tín đồ. Đối với những kẻ giả tin, Ngài sai hai thầy giảng xuống giảng cho họ. Nhưng với người thật sự tin, Ngài đứng quay lưng về phía trại, và Ngài phán, “Hỡi Áp-ra-ham.” Ông là Áp-ram ngày...một vài ngày trước đó, điều đó. Nhưng bây giờ ông là Áp-ra-ham. “Sa-ra, vợ người ở đâu?”

152 Thừa rằng, “Nàng ở trong trại, đằng sau Ngài.”

¹⁵³ Nói, “Ta sẽ giữ lời hứa của Ta với ngươi. Ta sẽ đến thăm viếng ngươi.”

¹⁵⁴ Ô, Áp-ra-ham được một trăm tuổi, và Sa-ra được chín mươi; nhưng Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, đã giữ lời hứa của Ngài. Nó mang đến đứa bé, vì Đức Chúa Trời đầy thương xót, và Ngài đầy lòng thương xót. Ngài giàu lòng thương xót. Ngài giữ lời hứa của Ngài.

¹⁵⁵ Để ý, khi Ngài quay lưng về phía lều, Sa-ra cười và nói, “Làm thế nào những điều này có thể được? Tôi đã già. Làm thế nào tôi có thể vui thú với chồng tôi, như một người nữ trẻ có chồng được? Ô, ông ấy đã một trăm tuổi. Quan hệ gia đình của chúng tôi đã dừng lại, nhiều, nhiều năm trước. Làm sao chuyện này có thể xảy ra?” Và bà đã cười về điều đó.

¹⁵⁶ Và Thiên sứ với...Con Người đứng quay lưng Ngài về phía—về phía trái, nói, “Cớ sao Sa-ra cười như vậy, nói, ‘Làm sao điều này có thể xảy ra?’”

¹⁵⁷ Đó là điều gì? Chúa Jê-sus phán, trong Thánh Lu-ca 17:30, rằng, “Trong những ngày giống như thời của Lót,” tình trạng cũng giống như vậy, trước khi thế giới dân Ngoại bị thiêu hủy, Ngài phán, “Con Người sẽ bày tỏ chính mình Ngài trong ngày ấy.” Ngài đã hứa, rằng Ma-la-chi 4 đã hứa với chúng ta điều đó. Một Sứ điệp sẽ đến trước sẽ khôi phục dân sự lại với Sứ điệp ngũ tuần ban đầu, và với những ơn phước giống như họ đã có trong thời của...Đó là gì? Đó là đại bàng hai cánh, cả Tân Ước và Cựu Ước, lắc lư thực hiện những lời hứa của nó với nhau, về Đức Chúa Trời, để hoàn thành những gì những lời hứa trong Kinh Thánh đã nói nó sẽ thực hiện. A-men.

¹⁵⁸ Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót, sẽ không để dân Ngài đi theo giáo phái này, “giàu có của cải và các thứ của thế gian,” như Thời đại Hội thánh Lao-đi-xê, nhưng Ngài sẽ mở ra một lối thoát. Hãy tin vào điều đó, hồi dân sự. Xin Đức Chúa Trời ban phước cho quý vị. A-men. Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót! Lòng thương xót của Đức Chúa Trời, là điều duy nhất tôi mong muốn. Không phải sự công nghĩa của Ngài, cũng không phải luật pháp của Ngài; nhưng chính lòng thương xót Ngài là điều tôi cầu xin. Đức Chúa Trời thương xót tôi. Tất cả chúng ta có cảm giác ấy.

159 Tôi đang nhìn. Có một người đàn bà nhỏ nhắn ngồi ở đây trên hàng cuối ghế. Bà có thể cầu nguyện ở đó không, thưa bà? Không có. Để tôi chỉ cho bà thấy Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót. Bà bị suy nhược thần kinh thật sự mới đây, phải không? Thật tệ, và mắt của bà tệ hơn. Không đúng thế sao? Đúng thế. Bây giờ chúng đang thay đổi. Đức Chúa Trời, giàu lòng thương xót của Ngài, bằng cách hỏi bà xem bà có tin điều này không. Bây giờ bà không có thể cầu nguyện, bà không có gì cả; nhưng bà không cần. Đây, đó là ân điển đã được ban cho bà.

160 Có một người bạn nhỏ nhắn đang ngồi ngay phía trước, với hầu như...ngồi ngay ngoài này. Ông đang đau khổ với một khối u trên cơ thể của mình. Nó vừa mới xuất hiện ở đó, gần đây. Đúng vậy không, thưa ông? Đúng rồi. Ông không biết đó là cái gì. Ông sợ hãi về điều đó. Đúng thế. Nó được gây ra từ một vết bầm tím, phải không? Ông có thể cầu nguyện không? Ông không cần có thể cầu nguyện. Ông không cần một thể. Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót của Ngài!

161 Ô, thưa anh, chị em, hãy tin Đức Chúa Trời! Đừng nghi ngờ Ngài. Hãy tin Ngài! Đúng vậy.

162 Đây là một người đàn ông, bộ đồ màu xám, đeo kính. Nhìn vào đây, thưa ông. Ông có tin không? Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót của Ngài. Ông đang ngồi đó với chứng sa ruột. Ông có tin rằng Đức Chúa Trời có thể chữa lành chứng sa ruột và khiến ông khỏe mạnh không? Ngồi ngay đây cuối ghế, đang nhìn tôi. Nếu ông tin Đức Chúa Trời có thể chữa lành bệnh sa ruột đó, Đức Chúa Trời sẽ làm điều đó cho ông nếu ông tin nhận điều đó. Ông tin điều đó không? Ông tin chứ? Được rồi. Ông có thể được chữa lành nếu ông thật sự tin điều đó, được thương xót. Vâng, thưa ông.

163 Đây là một phụ nữ đang ngồi ngoài đây, bà bị bệnh tuần hoàn máu kém trong thân thể. Nhưng nếu bà chịu tin, Đức Chúa Trời sẽ chữa lành cho bà, nếu bà tin điều đó. Tôi tin rằng bà sẽ bỏ lỡ nó, như chắc chắn bất cứ điều gì. Xin thương xót, là lời cầu nguyện của tôi. Tôi có thể thấy rõ ràng người đàn bà là...Bà Riley, bà có tin rằng Chúa có thể chữa lành bệnh tuần hoàn kém đó không? Nếu bà muốn, hãy tiếp nhận nó! A-men. Chỉ tin thôi. Đức

Chúa Trời rất nhân từ, Ngài phải không, Stella? Vâng. Đúng thế. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ trong cuộc sống của tôi. Nhưng, Đức Chúa Trời, trong sự thương xót của Ngài!

¹⁶⁴ Ngồi ở đây có một phụ nữ khác, ngồi đằng sau đó, phía bên phải, đang nhìn thẳng vào mặt tôi. Bà ấy, cũng, bị bệnh thiếu máu. Bà đã nghĩ về nó lúc đó. Tôi chưa bao giờ thấy người phụ nữ ấy trong đời. Là điều người phụ nữ khác này có điều tương tự, nhìn vào tôi. Bà có tin tôi là nhà tiên tri của Đức Chúa Trời, hay tôi tớ của Ngài không? Bà cũng bị bệnh tim. Nếu đúng, hãy giơ tay lên. Bây giờ bà không còn bệnh nữa. Đức Chúa Trời, là Đấng giàu lòng thương xót, đã tỏ ra trước rằng Ngài đang sống ở đây trong tòa nhà này đêm nay. Đức Chúa Trời là giàu lòng thương xót của Ngài! A-men.

¹⁶⁵ Có thể là, bao nhiêu tội nhân và kẻ sa ngã sẽ đứng với chân bạn, và nói, “Lạy Đức Chúa Trời, là Đấng giàu lòng thương xót, xin hãy thương xót tôi”? Hãy đứng lên tại chỗ. Tôi sẽ cầu nguyện cho bạn, nếu bạn tin rằng Ngài muốn...bạn muốn lòng thương xót bây giờ. Xin Chúa ban phước cho quý vị. Xin Chúa ban phước cho các bạn. Xin Chúa ban phước cho các bạn, bạn nữa. Hỡi người sa ngã, hãy đứng lên. Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót của Ngài! Các bạn có—các bạn...

¹⁶⁶ Chắc chắn quý vị không quá nguội lạnh, trong tình trạng này, đến nỗi không thấy rằng đó chính là lời hứa của thời đại. Chắc chắn quý vị không quá bị bao phủ trong giáo phái, và những điều khác, đến nỗi các bạn không thấy đây là lời hứa của thời đại, Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót.

¹⁶⁷ Dù bạn là ai, mà đứng lên, tôi sẽ cầu nguyện chỉ một phút. Tôi muốn bạn tìm đường đến một nhà thờ Phúc âm trọn vẹn tốt đẹp nào đó và—và được—và chịu phép báp têm trong lễ báp têm Cơ-đốc giáo, Đức Chúa Trời ban cho bạn Đức Thánh Linh.

¹⁶⁸ Còn ai khác sẽ đứng lên, và nói, “Tôi, tôi muốn được nhớ đến. Lạy Đức Chúa Trời, trong sự thương xót của Ngài, xin hãy nhớ đến con. Con đã không sống như cần phải sống. Có lẽ...”? Chúa ban phước cho bà, thưa bà. Và Chúa ban phước cho ông. Chúa ban phước cho chị. Chúa ban phước cho anh. Chúa ban phước cho ông. Đúng thế. “Đức Chúa Trời, giàu lòng thương

xót của Ngài, xin thương xót tôi.” Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Có...

169 Bao nhiêu nữa ở đây, nói, “Tôi sẽ đứng. Tôi muốn Đức Chúa Trời biết rằng tôi muốn được thương xót. Tôi đã không sống đúng. Tôi đã sống theo cách *này* và cách *kia*. Tôi đã mạnh mẽ rồi yếu đuối, nhưng tôi muốn sự thương xót của Ngài.” Xin Chúa ban phước cho anh, thưa anh. Người nào khác, nói, “Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót!” Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Đúng thế. Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót của Ngài! Xin Chúa cũng sẽ ban ơn cho bạn. Đức Chúa Trời ban phước cho bạn phía sau đó. Chúa thấy bạn. Hãy đứng lên tại chỗ.

170 Nói, “Anh Branham, nó có ích gì không?” Chắc chắn. Hãy đứng lên và thấy là sự khác biệt như thế nào.

171 Nếu bạn thật sự có tấm lòng chân thành, Đức Chúa Trời là Đấng giàu lòng thương xót. “Ngài không muốn cho một ai hư mất, nhưng muốn tất cả đều có thể ăn năn.” Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót của Ngài! Ôi Đức Chúa Trời, xin thương xót chúng con.

172 Bây giờ có bao nhiêu người ở đây đang cầm những thẻ cầu nguyện đó? Chúng là gì? Thẻ A và B, phải không? Thẻ A và B. Tất cả những người có thẻ cầu nguyện A, đứng phía bên *này*, và thẻ cầu nguyện B sẽ đứng phía sau họ.

173 Tôi tự hỏi nếu có anh em mục sư nào ở đây muốn dự phần vào sự giúp tôi không. Nếu có, mời lên đây, tôi rất vui có sự hỗ trợ của—của anh em ở đây, vì chúng ta sẽ vui mừng cầu nguyện, và cầu—cầu nguyện với quý vị.

174 Điều này, Kinh Thánh chép, “Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này.” Vâng, thưa quý vị. “Nhân Danh Ta họ sẽ trừ quỷ, họ sẽ dùng tiếng mới mà nói.” Chúng ta đã làm điều đó chưa? Bởi ân điển Chúa; không phải bởi chúng ta, nhưng Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót đã giữ Lời Ngài. Đức Chúa Trời!

175 Bây giờ, những người ngồi trên xe lăn, nếu quý vị muốn đặt họ xuống phía trước đây; chúng ta sẽ cầu nguyện cho họ ngay tại đây, sẽ không phải kéo họ qua đó, tất cả lối đi đó. Hãy để, được

rồi, hãy để họ lên ngay đây. Chúng ta chắc chắn sẽ cầu nguyện cho, từng người một trong chúng ta. Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót của Ngài!

¹⁷⁶ Bây giờ quý vị đứng sang phía tay phải bây giờ, trong vài phút? Anh Brown có đi với anh không? [Một người anh nói, “Đến ngày mai.”—Bt.] Đến ngày mai. Tôi—tôi—tôi đã hy vọng anh ấy sẽ ở đây. Ở đâu, Anh Outlaw ở đâu, Anh Fuller ở đâu? Một số người trong số họ đã ở đây với tôi khi tôi mới đến, chúng ta hãy quay lại. Quý vị có nhớ những hàng người cầu nguyện điển hình thuở xưa này, khi đó chúng ta thường đứng cho đến khi anh em phải đỡ một bên này, và người khác đỡ bên kia, vì tôi không còn đủ sức?

¹⁷⁷ Bao nhiêu người đã tham gia các buổi nhóm đó ngay từ đầu? Nhìn xem đây. Anh em hãy nhớ lại lúc đó, tôi có nói với anh em rằng Đức Chúa Jê-sus đã dạy tôi rằng, nếu tôi thành thật thì những điều này sẽ xảy ra. Đúng thế không? Chúng ta không bao giờ có quá nhiều như những ngày đó. Nhưng nó đã xảy ra, bởi vì Đức Chúa Trời giàu lòng thương xót của Ngài, và giữ lời hứa của Ngài. A-men! Cố gắng tránh, và tôi không thể. A-men! Cảm tạ Đức Chúa Trời! Ha-lê-lu-gia! “Ôi, tôi rất vui tôi là một trong họ!” A-men. Ôi, chao ôi!

Có những người hầu như khắp mọi nơi,
Tấm lòng của họ bùng cháy
Với Lửa đã giáng xuống vào lễ Ngũ tuần,
Đã thanh tẩy và làm cho họ sạch;
Ồ, Nó đang cháy trong lòng tôi bây giờ,
Ồ, vinh hiển thay Danh Ngài!
Tôi rất vui đến nỗi tôi có thể nói tôi là một
người trong họ.

¹⁷⁸ Ôi, tôi, một kẻ khốn khó, khốn khổ, khổ sở tội nghiệp mù quáng, như tôi đã từng; và bây giờ nhờ lòng thương xót của Ngài, lòng thương xót phong phú của Ngài, tôi có thể nhìn thấy Vương quốc của Đức Chúa Trời trong tầm mắt. A-men. Các Điều Răn của Ngài đẹp biết bao!

¹⁷⁹ Đứng ngay trên, anh trai của tôi, trên nạng của mình. Nếu anh không thể đứng dậy, được rồi, hãy đứng ngay tại đây, chúng ta sẽ xuống ngay và cầu nguyện cho anh.

180 Và bây giờ những ai có thể A và B, của thể cầu nguyện, hãy xếp hàng trên phía bên kia, và chúng ta sẽ cầu nguyện cho họ.

181 Mời các anh em mục sư truyền đạo, nếu quý vị tin chắc, nếu anh em tin vào sự đặt tay trên người đau, xin mời lên đây ngay và đứng với tôi trên bục giảng này. Chúng ta sẽ cầu nguyện cho những người đau.

182 Bây giờ với quý vị là những người đang đứng trong hàng đó, nếu quý vị có thể tin vào sự Hiện diện của Đức Chúa Trời đang ở đây, rằng Đức Thánh Linh đang ở giữa chúng ta giờ này, đang làm chính xác những gì Ngài đã phán Ngài sẽ làm. Nếu tôi có quyền năng để chữa lành cho các bạn, tôi chắc chắn sẽ làm điều đó. Nếu tôi có bất kỳ cách nào để chữa lành cho các bạn, tôi chắc chắn sẽ làm điều đó. Tôi không có nó. Tôi...Đức Chúa Trời đã ban cho một ân tứ nhỏ.

183 Tôi không phải là một thầy giảng. Tôi không có học vấn đủ để trở nên như một thầy giảng, điều mà được gọi là thầy giảng trong những ngày này, khi mà—khi những kinh nghiệm phải là một kinh nghiệm thần học, và nó phải có bằng tiến sĩ nào đó, và vân vân. Tôi không thể đủ điều kiện cho điều đó. Nhưng Đức Chúa Trời, thấy tấm lòng tôi, và biết tôi muốn làm gì đó cho Ngài, tôi muốn biết ơn sâu sắc về điều đó.

184 Một người nói với tôi ngày hôm trước, nói, “Tôi nghĩ ông chỉ là một người tốt, Ông Branham, nhưng tôi tin rằng ông thực sự sai lầm. Ông hoàn toàn nằm ngoài ý muốn. Ông có biết cuối cùng ông sẽ bị lên án không?”

185 Tôi nói, “Kìa, tôi muốn nói với ông đôi điều. Tôi sẽ nói rằng ông—rằng ông đúng, chỉ nói ra để tranh luận. Nếu tôi sai, mà tôi—tôi không tin là tôi sai; nhưng nếu tôi sai, và tôi biết ngay lúc này tôi sẽ sống được một trăm tuổi, và Ngài sẽ kết án tôi ở cuối con đường, và nói với tôi, ‘Người không xứng đáng được vào Thiên đàng của Ta, William Branham. Hãy ra vào nơi tối tăm.’ Quý vị biết gì không? Tôi sẽ hầu việc Ngài mỗi ngày trong đời cho đến khi tôi qua đời, dù sao đi nữa. Vì tôi đã nhận quá nhiều ơn phước dư dật của Ngài, đến nỗi Ngài là đáng quý cho tôi hơn cả sự sống đối với tôi. Ngài là mọi điều mà tôi...”

¹⁸⁶ Tất cả những gì tôi có hiện nay, tất cả những gì mà tôi hy vọng, tôi đã nhận được từ ân điển và sự thương xót của Ngài. Tôi là kẻ bất hạnh, khốn khổ, nghèo nàn, mù lòa; nhưng bởi ân điển Ngài chữa lành tôi, và tôi mạnh mẽ và khỏe mạnh, bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Tôi có được thị lực tốt. Tôi ăn, uống, và có bất cứ cái gì tôi cần. Ngài không bao giờ hứa cung cấp những gì tôi muốn; nhưng chỉ những gì tôi cần.

¹⁸⁷ Và nếu tôi bị đuổi ra vào ngày đó, và tôi biết...Tôi không thể thấy tôi sẽ ở đâu. Nhưng nếu tôi biết mình sai, và Đức Chúa Trời chọn tôi là sai, tôi vẫn muốn ở trong sự sai đó, và vì tôi muốn làm theo ý Ngài. Đó là, tôi yêu Ngài đến khi tôi muốn ý Ngài được nên. Vậy thì, đó là lời tuyên bố quan trọng, nhưng tôi hi vọng anh chị em hiểu nó trong cách ấy, linh trong tôi đã nói điều đó ở trong. Đây, tôi muốn làm theo ý Ngài. Đôi khi tôi đòi hỏi Ngài đôi điều, Ngài lắc đầu Ngài “không,” tôi thật vui mừng hết sức nếu Ngài phán “được.” Bởi vì, chúng ta luôn nên cầu xin, “Ý Cha được nên.” Nhưng nếu Chúa không trả lời như...nếu đó là ý Ngài, điều đó chỉ...Nó tốt hơn rất nhiều so với những lời đồng ý của Ngài, nếu Ngài muốn làm điều đó. Đó là khi các bạn thực sự yêu Ngài. A-men.

¹⁸⁸ Tôi bắt đầu nói về Ngài, tôi không thể dừng lại. Ồ, Ngài rất thật, rất thật với tôi! Hỡi các bạn, Ngài là—Ngài là tất cả những gì mà tôi có, tất cả điều tôi từng có thể có, tất cả những gì tôi từng mong đợi trở thành, là được đặt nền tảng trong Chúa Cứu Thế Jêsus, Lời Ngài.

¹⁸⁹ Tôi cảm tạ tối nay về chứng cứ của Đức Thánh Linh, dành cho Sứ điệp. Tôi biết nó có thể, một số có thể không đồng ý với Nó, nhưng như tôi đã nói với các bạn, tôi có nghĩa vụ bị trói buộc với một Sứ điệp. Một dấu hiệu đã xảy ra, và Đức Chúa Trời không gửi đến một dấu hiệu chỉ để chứng tỏ rằng Ngài là Đức Chúa Trời. Một Sứ điệp, một Tiếng phán luôn đi sau dấu hiệu. Bất cứ ai cũng biết điều đó.

¹⁹⁰ Chúa Jêsus đến với những dấu hiệu và phép lạ. Ngài là một Người vĩ đại khi Ngài làm những dấu kỳ phép lạ, nhưng khi Ngài bắt đầu ngồi xuống và bắt đầu mang Sứ điệp, “Ta với Cha Ta

là Một,” ồ, chao ôi, điều đó thật sai với họ. Hiếu không? Nhưng Tiếng đã phải theo sau dấu hiệu.

¹⁹¹ Môi-se được ban cho hai dấu hiệu, và mỗi dấu hiệu có một tiếng nói. Đúng thế. Tôi đã giảng về điều đó cách đây một thời gian ở đây, ở đâu đó, về, *Tiếng Của Dấu Hiệu*. Nó phải có một—một Tiếng của dấu hiệu. Đó là một sự thay đổi. Luôn luôn là như vậy. Nếu không, thì nó không đến từ Chúa.

¹⁹² Nếu một người bước ra với một chức vụ đặc biệt kỳ lạ, điều đó được tìm thấy trong Kinh Thánh là Lẽ thật, và con người đó vẫn ở ngay trong giáo lý giáo phái cũ kỹ đó, hãy quên nó đi. Chẳng có gì với nó! Đức Chúa Trời không làm việc như thế. Điều đó, đó là ma-na đã thối rữa mà có mối trong nó, hay những con ngọ nguậy, hay bất cứ cái gì anh em muốn gọi nó, từ bốn mươi, năm mươi năm trước, vẫn đang cố ăn thứ ma-na cũ đó đã rơi cách đây nhiều năm. Và dân Y-sơ-ra-ên, trong cuộc hành trình của họ, đều ăn ma-na mới rơi xuống mỗi đêm. Đúng vậy, quý vị không thể giữ lại nó.

¹⁹³ Chúng ta không sống qua một số thời đại khác đã qua. Chúng ta đang ăn Ma-na mới, Ma-na tươi từ Thiên đàng, trong cuộc hành trình của chúng ta khi chúng ta tiếp tục.

Chúng ta hãy cúi đầu giờ này.

¹⁹⁴ Kính lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Ngài rất thật, sự Hiện Diện của Ngài. Con suy nghĩ về ân điển, Chúa ôi. Chúng con—chúng con đã thấy Ngài làm quá nhiều điều! Chúng con đã nghe Ngài nói tiếng lạ, xem Ngài thông giải điều đó, qua dân sự của Ngài. Ôi Chúa, chúng con thấy Ngài chữa lành người đau, mở mắt người mù, làm cho kẻ què đi được, kẻ điếc nghe được, kẻ câm nói được, Ngài là Đức Chúa Trời vĩ đại và quyền năng biết bao!

¹⁹⁵ Và rồi để thấy rằng Ngài đã hứa điều này trong những ngày sau rốt. Mặc dù chúng ta có nhiều sự mạo danh xác thịt, nhưng nó chỉ tuyên bố rằng có một Đức Chúa Trời thực sự, ở đâu đó, điều đó thực sự đúng. Và con cầu nguyện, lạy Cha Thiên Thượng, tối nay, rằng chúng con sẽ trở nên rất ý thức về Đức Chúa Trời đến nỗi chúng con thấy rằng Ngài ở đây.

¹⁹⁶ Và những người trong hàng này, khi họ đi qua hàng này, Chúa...vì chúng con đang làm điều này bởi vì, rằng chúng con đã hứa với họ. Và Ngài phán, “Những dấu hiệu này sẽ đi theo những kẻ mà tin.”

¹⁹⁷ Đây là những anh em mục sư đang đứng đây, những người mà Ngài đã chọn, trước khi sáng thế, để trở thành những gì họ đang có tối nay. Ngài đã biết, trước khi có một thế giới, rằng chúng con sẽ đứng đây đêm nay, bởi vì Ngài là vô hạn.

¹⁹⁸ Vì vậy chúng con cầu nguyện, lạy Cha Thiên Thượng, tối nay, để những người đau ốm này, tàn tật, đui mù, què quặt, ung thư, bất kể có thể là gì, mà đi qua hàng này, xin cho họ nhận biết rằng chính Đức Chúa Trời là đáng biết mọi bí mật của lòng sẽ chữa lành cho họ, nếu họ chỉ chấp nhận nó, chỉ nhìn thấy và hiểu.

¹⁹⁹ Người nào nhìn lên con rắn bằng đồng như một thầy tế lễ... mảnh bằng đồng, thì người đó sẽ không bao giờ được chữa lành, bởi vì anh ta không hiểu nó là gì.

²⁰⁰ Và hôm nay, Chúa ôi, cũng vậy. Nếu họ nhìn lên một sự ban cho, để suy nghĩ nó có thể giúp họ, thì họ chẳng có sự hiểu biết. Nó ở trên sự minh chứng về sự Hiện diện của Đức Chúa Trời ở đây để chữa lành. Xin nhậm lời, Cha ôi. Xin cho điều đó được nên, trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁰¹ Tôi muốn có người chơi đàn piano, nam hay nữ, ai cũng được, lên đây và chơi bài này, “Giờ này Danh Y đại tài đang ở gần, là Chúa Jêsus đầy cảm thông,” nếu người đó muốn, bất cứ ở đâu. Vậy thì đó là...

²⁰² Tôi nhớ một trong những buổi nhóm chữa lành đầu tiên của tôi, Fort Wayne, Indiana. Một cô bé người Amish đang ngồi chơi đàn piano đó, “Giờ này Danh Y đại tài ở gần, là Chúa Jêsus đầy cảm thông.” Một em bé được mang đến cho tôi trên bục, nó bị què. Và trong khi tôi cầu nguyện cho đứa bé đó, nó nhảy ra khỏi tay tôi và chạy xuống bục giảng. Người mẹ ngất đi. Người bà ném chiếc khăn tay lên, bắt đầu khóc.

²⁰³ Và cô bé Amish này bây giờ, không biết gì về những người Ngũ Tuần, bởi vì cô ấy thuộc về giáo hội Amish; nhưng cô ấy đang chơi. Mái tóc dài của cô xõa xuống; cô đứng lên trong Thánh

Linh và bắt đầu hát bằng những thứ tiếng lạ, và...và với sự hòa âm của bài hát đó. Và những phím đàn di chuyển lên xuống, chơi bài, “Giờ này Danh Y đại tài đang ở gần, là Chúa Jêsus đầy cảm thông.” A-men! Ngài là Đấng hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời, không hề thay đổi.

204 Giờ đây chúng ta hãy cầu nguyện như...Bây giờ chúng ta hãy để mọi người ngoài đó cầu nguyện. Các bạn là những người đi qua hàng, khi chúng tôi đặt tay trên các bạn, hãy nhớ, Chúa Jêsus phán rằng, “Nếu các người tin, các người sẽ được lành.” Quý vị có tin điều đó không? Bây giờ tất cả chúng ta hãy hát nào.

Danh Y đại tài giờ này ở gần,
Là Chúa Jêsus đầy cảm thông;
Ngài phán...

Bây giờ chúng ta hãy nhắm mắt lại khi chúng ta hát.

...lòng sẽ được vui mừng,
Ô, mau nghe Tiếng phán của Chúa Jêsus.
Giai điệu êm dịu nhất trong bài hát thiên thần,
Danh êm dịu nhất trên lưỡi phàm trần,
Êm dịu nhất...(Lạy Cha là Đức Chúa Trời, xin
vận hành trên dân sự giờ này)...hát,
Ô Chúa Jêsus, Chúa Jêsus đầy ơn phước.
Đấng đại tài...

205 Bây giờ khi quý vị đi qua giờ này, Ngài đang ở đây. Nhận lời tôi, hay nếu quý vị tin điều đó, Ngài đang ở đây. Mời mọi người cầu nguyện giờ này cho dân sự. [Anh Branham cầu nguyện cho người đau, Anh Borders tiếp tục cầu nguyện *Danh Y Đại Tài*. Bằng trống—Bt.]

Ôi Chúa, con tin, Ôi Chúa, con tin;
Mọi sự đều có thể được, Ôi Chúa, con tin.

206 Tất cả những ai tin tưởng, hãy giơ tay như thế này, và nói, “Tôi tin.” [Hội chúng nói, “Tôi tin.”—Bt.]

207 Ở đây ngồi một người đàn ông đang ngồi ở đây. Lý do tôi đã nhắc đến; nói chuyện, anh ấy sắp chết vì bệnh ung thư. Anh ấy đang nương dựa vào cái nạng này. Không có cách nào trên đời để con người sống, ngoài Đức Chúa Trời. Ông ấy bị ung thư hết

cả ruột, và ông sẽ chết nếu không có sự thương xót của Đức Chúa Trời. Và tôi mong rằng tôi có thể chỉ...[Băng trống—Bt.]...nói lời khích lệ đối với người đàn ông này.

208 Anh, anh biết là các bác sĩ không thể làm được gì cho anh lúc này. Anh vượt xa khỏi điều đó, đấy. Và anh...Anh chỉ có một cơ hội, đó là trong Đấng Christ, đấy. Và, anh ơi, anh...Tôi cũng sẽ chết một ngày nào đó. Anh sẽ phải chết, nếu Chúa Jêsus đến chậm. Tôi phải gặp anh ở đó, đứng đó ở Vành Phán xét. Và tối nay...

209 Anh biết đấy, giống như trong máy vô tuyến truyền hình, truyền hình đã phát hiện ra rằng mỗi khi chúng ta cử động ngón tay, bất cứ thứ gì, nó đều được ghi lại. Mỗi lời chúng ta nói, được ghi lại. Bây giờ, hãy xem, truyền hình đã chứng minh điều đó. Bây giờ, truyền hình không tạo ra hình ảnh, nó chỉ tạo ra các kênh phát sóng vào truyền hình. Thấy đó, nó không làm được. Có truyền hình khi A-đam đi trên trái đất, có truyền hình khi—khi Mô-i-se đi qua Biển Đỏ, có truyền hình khi Ê-li ở trên Núi Cạt-mên, đấy, nhưng bây giờ họ mới phát hiện ra nó. Hiểu không? Và bây giờ ở khắp mọi nơi tôi...

210 Mỗi hành động chúng ta thực hiện, và mọi âm thanh, nó đang phát một bản ghi sẽ gặp chúng ta tại Sự Phán Xét. Mỗi hành động của chúng ta sẽ tái hiện lại tại đó. Và tôi phải trả lời về những lời tôi đã nói với quý vị, với tư cách một mục sư truyền đạo. Tôi phải làm điều đó, bởi vì Đức Chúa Trời sẽ bắt tôi chịu trách nhiệm về điều đó.

211 Bây giờ nếu tôi có thể, tôi sẽ làm cho bạn khỏe mạnh; vì bạn chỉ có một chút thời gian, nếu nó không phải dành cho Đức Chúa Trời. Bây giờ, tôi đã đi xuống và cầu nguyện cho bạn, tất cả những gì tôi biết làm. Thưa anh, bất cứ điều gì trên đời, tôi có thể làm cho một người được ngồi ở đây trong tình trạng đó, tôi sẽ làm.

212 Tôi muốn hỏi anh, đấy. Anh—anh—anh đã được chữa lành rồi, vì Chúa Jêsus đã phán với anh vậy. Đấy, “Bởi lần roi Ngài chúng ta được chữa lành.” Bây giờ nếu anh có thể, từ đáy lòng anh, chấp nhận điều đó, anh sẽ không chết bây giờ, nhưng anh sẽ sống.

213 Bây giờ, hãy xem, bây giờ chúng ta biết rằng truyền hình đang đi qua căn phòng này. Chúng ta biết điều đó. Chúng ta không nhìn thấy nó. Chúng ta không thể nhìn thấy nó, đôi mắt của chúng ta không được tạo ra, các giác quan của chúng ta không thể nhận ra nó. Nó cần một ống được chế tạo, hoặc bất cứ thứ gì, tinh thể, để nhận kênh đó.

214 Vì vậy Đức Chúa Trời cũng hiện diện. Chúng ta không thấy Ngài, nhưng chúng ta biết Ngài ở đây. Chúa Jêsus Christ cũng giống như vậy. Nhìn xem, Ngài chỉ tuyên bố chính Ngài, cách Ngài bày tỏ chính Ngài thế nào. Bây giờ, về sự chữa lành, nếu Ngài đang đứng ngay tại đây giờ này, Ngài không thể làm gì hơn cho anh, đây, không phải điều gì khác. Nếu Con Đức Chúa Trời đang đứng ngay tại đây, là Ngài, Ngài ở đây, nhưng Ngài không thể làm gì hơn cho anh, bởi vì Ngài đã xác định chính Ngài ở đây rồi. Hiểu không? Và Ngài ở đây ngay bây giờ, giống như vậy, để chữa lành cho anh và làm cho anh khỏe mạnh.

215 Và phụ nữ trẻ kia đang ngồi trên xe lăn đã bảo tôi, nói, “Anh đã xin phước hạnh, và đã nói tiên tri hay điều gì đó,” trên cô ấy, rằng cô ấy sẽ có con, ngồi trên chiếc xe lăn đó. Và cô ấy đã có, cô ấy đã có con của mình.

216 Và bây giờ cô ấy đang ngồi ở đây. Bây giờ cô đã mổ bướu, và điều đó làm cô bị liệt. Chà, chúng ta chỉ thấy rất nhiều điều trong số đó xảy ra. Bây giờ, hỡi em gái, nhỏ, tôi biết cô là một Cơ-đốc nhân chân chính. Tại sao Đức Chúa Trời để cô ngồi ở đó, tôi không biết. Tôi tin rằng, có lẽ, đó là bởi vì cô có...Đức tin, cô—cô đang cố gắng có đức tin, để ra khỏi đó, đây; nhưng bây giờ hãy nhìn xem, chúng ta đừng cố gắng có nó, hãy có nó ngay bây giờ, hãy xem, chúng ta chỉ—chúng ta cứ sẽ ở đó. Đó là tất cả những gì cần làm, nó sẽ bắt đầu ngay bây giờ và chúng ta sẽ khỏe lại. Và quý vị là những người đã ra khỏi những chiếc xe lăn đó, điều gì, hay—hay bất kể quý vị là ai, hãy nhớ rằng Đấng Christ đang hiện diện.

217 Bây giờ quý vị nói, “Có người nào đó, ông thấy hình ảnh của tôi đang đi qua.”Ồ, vâng.

218 Ngay cả Lời của Chúa Jêsus Christ, mà Ngài đã phán khi Ngài còn ở trên đất này, đang đi ngang qua căn phòng này. Nó không

bao giờ chết. Bao nhiêu người biết đó là sự thật về mặt khoa học?Ồ, nó là gì? Thế thì Thánh Linh chọn Lời đó đã được viết ra, và làm cho Nó được bày tỏ. Ôi, vinh quang thay!

²¹⁹ Ngài ở đây. Ngài ở ngay tại đây bây giờ, Chúa. Chúng ta chỉ... Chúng ta đã thấy rất nhiều, Ngài đã làm rất nhiều, cho đến khi chúng ta gần như, anh em biết, thật gần như vấp ngã về điều đó. Nếu chúng ta nhận ra, không chỉ một điều gì đó hoang đường, một thuật ngữ thần học nào đó; nhưng chứng cứ rằng Ngài đã hứa Ngài sẽ bày tỏ chính Ngài trong ngày này, ở đây Ngài đang tuyên bố điều đó ngay tại đây trước mặt chúng ta ngay bây giờ. Thật là một điều tuyệt vời! Điều đó há chẳng tuyệt vời sao?

²²⁰ Vậy thì anh em tin. Anh em sẽ tin chứ? Hãy tin rằng anh sẽ không chết. Anh sẽ sống, và anh sẽ tôn vinh Đức Chúa Trời. Anh sẽ tôn vinh Đức Chúa Trời. Anh đã từng được chịu phép báp-têm chưa? Anh là một Cơ-đốc nhân, phải không? Và anh là một Cơ-đốc nhân.Ồ, anh muốn sống vì vinh hiển Chúa. Thế thì hãy sống, thưa anh em. Nhân Danh Đức Chúa Jêsus Christ, hãy sống!

²²¹ Và, thưa chị, chị muốn bước đi vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và chăm sóc em bé của chị; thì hãy bước đi, thưa chị, nơ-nhơn Danh Đức Chúa Jêsus Christ!

²²² Các bạn, mỗi người trong các bạn, hãy làm như vậy, nơ-nhơn Danh Đức Chúa Jêsus Christ! Đừng quên Khách Sạn Westward Ho này ở đây tối nay, Sự Hiện Diện của Đức Chúa Trời đã được xác định ở đây. Ngài không phải là người xem trọng về con người. Ngài chỉ muốn anh chị em tin. Bây giờ anh chị em tin Ngài không? A-men. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

²²³ Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu. Tôi không biết họ đã chọn ai, để—để kết thúc. Anh Mushegian ở đây, đến ngay đây, thưa anh. Anh ấy sẽ kết thúc trong lời cầu nguyện. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

ĐỨC CHÚA TRỜI LÀ ĐÁNG GIÀU LÒNG THƯƠNG XÓT VIE65-0119

(The God Who Is Rich In Mercy)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Ba, ngày 19 tháng Giêng, năm 1965, dành cho Sự Thông Công Quốc Tế của Hội Thương Gia Phúc Âm Toàn Vẹn tại Khách sạn Westward Ho ở Phoenix, Arizona, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org